Liber I Machabæorum

Cap. 1 1 Et factum est, postquam percussit Alexander
Philippi Macedo, qui primus regnavit in Græcia, egressus
de terra Cethim, Darium regem Persarum et Medorum :
2 constituit prælia multa, et obtinuit omnium munitiones,
et interfecit reges terræ, 3 et pertransiit usque ad fines
terræ : et accepit spolia multitudinis gentium, et siluit
terra in conspectu ejus. 4 Et congregavit virtutem, et
exercitum fortem nimis : et exaltatum est, et elevatum cor
ejus : 5 et obtinuit regiones gentium, et tyrannos : et facti
sunt illi in tributum. 6 Et post hæc decidit in lectum, et
cognovit quia moreretur. 7 Et vocavit pueros suos nobiles,
qui secum erant nutriti a juventute : et divisit illis regnum
suum, cum adhuc viveret. 8 Et regnavit Alexander annis
duodecim, et mortuus est. 9 Et obtinuerunt pueri ejus
regnum, unusquisque in loco suo : 10 et imposuerunt
omnes sibi diademata post mortem ejus, et filii eorum
post eos annis multis, et multiplicata sunt mala in terra.

11 Et exiit ex eis radix peccatrix, Antiochus illustris, filius
Antiochi regis, qui fuerat Romæ obses : et regnavit in
anno centesimo trigesimo septimo regni Græcorum. 12 In
diebus illis, exierunt ex Israël filii iniqui, et suaserunt
multis, dicentes : Eamus, et disponamus testamentum cum
gentibus, quæ circa nos sunt : quia ex quo recessimus ab
eis, invenerunt nos multa mala. 13 Et bonus visus est
sermo in oculis eorum. 14 Et destinaverunt aliqui de
populo, et abierunt ad regem : et dedit illis potestatem ut
facerent justitiam gentium. 15 Et ædificaverunt
gymnasium in Jerosolymis secundum leges nationum :
16 et fecerunt sibi præputia, et recesserunt a testamento
sancto, et juncti sunt nationibus, et venundati sunt ut
facerent malum. 17 Et paratum est regnum in conspectu
Antiochi, et cœpit regnare in terra Ægypti ut regnaret
super duo regna. 18 Et intravit in Ægyptum in multitudine
gravi, in curribus, et elephantis, et equitibus, et copiosa
navium multitudine : 19 et constituit bellum adversus

**Ptolemæum regem Ægypti, et veritus est Ptolemæus a
facie ejus, et fugit, et ceciderunt vulnerati multi. 20 Et
comprehendit civitates munitas in terra Ægypti, et
accepit spolia terræ Ægypti.**

**21 Et convertit Antiochus, postquam percussit Ægyptum in
centesimo et quadragesimo tertio anno : et ascendit ad
Israël, 22 et ascendit Jerosolymam in multitudine gravi.
23 Et intravit in sanctificationem cum superbia, et accepit
altare aureum, et candelabrum luminis, et universa vasa
ejus, et mensam propositionis, et libatoria, et phialas, et
mortariola aurea, et velum, et coronas, et ornamentum
aureum, quod in facie templi erat : et comminuit omnia.
24 Et accepit argentum, et aurum, et vasa concupiscibilia :
et accepit thesauros occultos, quos invenit : et sublatis
omnibus, abiit in terram suam. 25 Et fecit cædem
hominum, et locutus est in superbia magna. 26 Et factus
est planctus magnus in Israël, et in omni loco eorum : 27 et
ingemuerunt principes et seniores ; virgines et juvenes
infirmati sunt : et speciositas mulierum immutata est.
28 Omnis maritus sumpsit lamentum, et quæ sedebant in
thoro maritali, lugebant : 29 et commota est terra super
habitantes in ea, et universa domus Jacob induit
confusionem.**

**30 Et post duos annos dierum, misit rex principem
tributorum in civitates Juda, et venit Jerusalem cum turba
magna. 31 Et locutus est ad eos verba pacifica in dolo : et
crediderunt ei. 32 Et irruit super civitatem repente, et
percussit eam plaga magna, et perdidit populum multum
ex Israël. 33 Et accepit spolia civitatis : et succendit eam
igni, et destruxit domos ejus, et muros ejus in circuitu :
34 et captivas duxerunt mulieres, et natos et pecora
possederunt. 35 Et ædificaverunt civitatem David muro
magno et firmo, et turribus firmis, et facta est illis in
arcem : 36 et posuerunt illic gentem peccatricem viros
iniquos, et convaluerunt in ea : et posuerunt arma, et
escas, et congregaverunt spolia Jerusalem : 37 et**

reposuerunt illic : et facti sunt in laqueum magnum. 38 Et
factum est hoc ad insidias sanctificationi, et in diabolum
malum in Israël : 39 et effuderunt sanguinem innocentem
per circuitum sanctificationis, et contaminaverunt
sanctificationem. 40 Et fugerunt habitatores Jerusalem
propter eos, et facta est habitatio exterorum, et facta est
extera semini suo, et nati ejus reliquerunt eam.
41 Sanctificatio ejus desolata est sicut solitudo ; dies festi
ejus conversi sunt in luctum, sabbata ejus in opprobrium,
honores ejus in nihilum. 42 Secundum gloriam ejus
multiplicata est ignominia ejus, et sublimitas ejus
conversa est in luctum.

43 Et scripsit rex Antiochus omni regno suo ut esset omnis
populus unus : et relinqueret unusquisque legem suam.
44 Et consenserunt omnes gentes secundum verbum regis
Antiochi : 45 et multi ex Israël consenserunt servituti ejus,
et sacrificaverunt idolis, et coinquinaverunt sabbatum.
46 Et misit rex libros per manus nuntiorum in Jerusalem, et
in omnes civitates Juda, ut sequerentur leges gentium
terræ, 47 et prohiberent holocausta et sacrificia, et
placationes fieri in templo Dei, 48 et prohiberent celebrari
sabbatum, et dies solemnes : 49 et jussit coinquinari
sancta, et sanctum populum Israël. 50 Et jussit ædificari
aras, et templa, et idola, et immolari carnes suillas, et
pecora communia, 51 et relinquere filios suos
incircumcisos, et coinquinari animas eorum in omnibus
immundis, et abominationibus, ita ut obliviscerentur
legem, et immutarent omnes justificationes Dei : 52 et
quicumque non fecissent secundum verbum regis
Antiochi, morerentur. 53 Secundum omnia verba hæc
scripsit omni regno suo : et præposuit principes populo,
qui hæc fieri cogerent. 54 Et jusserunt civitatibus Juda
sacrificare. 55 Et congregati sunt multi de populo ad eos
qui dereliquerant legem Domini, et fecerunt mala super
terram : 56 et effugaverunt populum Israël in abditis, et in
absconditis fugitivorum locis.

57 Die quintadecima mensis Casleu, quinto et
quadragesimo et centesimo anno, ædificavit rex
Antiochus abominandum idolum desolationis super altare
Dei, et per universas civitates Juda in circuitu
ædificaverunt aras : 58 et ante januas domorum et in
plateis incendebant thura, et sacrificabant : 59 et libros
legis Dei combusserunt igni, scindentes eos : 60 et apud
quemcumque inveniebantur libri testamenti Domini, et
quicumque observabat legem Domini, secundum edictum
regis trucidabant eum. 61 In virtute sua faciebant hæc
populo Israël, qui inveniebatur in omni mense et mense in
civitatibus. 62 Et quinta et vigesima die mensis
sacrificabant super aram, quæ erat contra altare. 63 Et
mulieres, quæ circumcidebant filios suos, trucidabantur
secundum jussum regis Antiochi, 64 et suspendebant
pueros a cervicibus per universas domos eorum : et eos,
qui circumciderant illos, trucidabant. 65 Et multi de populo
Israël definierunt apud se, ut non manducarent immunda :
et elegerunt magis mori, quam cibis coinquinari
immundis : 66 et noluerunt infringere legem Dei sanctam,
et trucidati sunt : 67 et facta est ira magna super populum
valde.

Cap. 2 1 In diebus illis surrexit Mathathias filius
Joannis filii Simeonis, sacerdos ex filiis Joarib, ab
Jerusalem, et consedit in monte Modin : 2 et habebat
filios quinque, Joannem, qui cognominabatur Gaddis : 3 et
Simonem, qui cognominabatur Thasi : 4 et Judam, qui
vocabatur Machabæus : 5 et Eleazarum, qui
cognominabatur Abaron : et Jonathan, qui
cognominabatur Apphus : 6 hi viderunt mala, quæ fiebant
in populo Juda, et in Jerusalem. 7 Et dixit Mathathias : Væ
mihi ! ut quid natus sum videre contritionem populi mei, et
contritionem civitatis sanctæ, et sedere illic, cum datur in
manibus inimicorum ? 8 Sancta in manu extraneorum
facta sunt : templum ejus sicut homo ignobilis. 9 Vasa
gloriæ ejus captiva abducta sunt : trucidati sunt senes
ejus in plateis, et juvenes ejus ceciderunt in gladio

inimicorum. 10 Quæ gens non hæreditavit regnum ejus et
non obtinuit spolia ejus ? 11 Omnis compositio ejus ablata
est. Quæ erat libera, facta est ancilla. 12 Et ecce sancta
nostra, et pulchritudo nostra, et claritas nostra desolata
est, et coinquinaverunt ea gentes. 13 Quo ergo nobis
adhuc vivere ? 14 Et scidit vestimenta sua Mathathias, et
filii ejus : et operuerunt se ciliciis, et planxerunt valde.

15 Et venerunt illuc qui missi erant a rege Antiocho, ut
cogerent eos, qui confugerant in civitatem Modin,
immolare, et accendere thura, et a lege Dei discedere.
16 Et multi de populo Israël consentientes accesserunt ad
eos : sed Mathathias et filii ejus constanter steterunt. 17 Et
respondentes qui missi erant ab Antiocho, dixerunt
Mathathiæ : Princeps, et clarissimus et magnus es in hac
civitate, et ornatus filiis et fratribus : 18 ergo accede prior,
et fac jussum regis, sicut fecerunt omnes gentes, et viri
Juda, et qui remanserunt in Jerusalem : et eris tu, et filii
tui, inter amicos regis, et amplificatus auro, et argento, et
muneribus multis. 19 Et respondit Mathathias, et dixit
magna voce : Etsi omnes gentes regi Antiocho obediunt,
ut discedat unusquisque a servitute legis patrum suorum,
et consentiat mandatis ejus : 20 ego et filii mei, et fratres
mei, obediemus legi patrum nostrorum : 21 propitius sit
nobis Deus : non est nobis utile relinquere legem, et
justitias Dei : 22 non audiemus verba regis Antiochi, nec
sacrificabimus transgredientes legis nostræ mandata, ut
eamus altera via. 23 Et ut cessavit loqui verba hæc,
accessit quidam Judæus in omnium oculis sacrificare
idolis super aram in civitate Modin, secundum jussum
regis : 24 et vidit Mathathias, et doluit, et contremuerunt
renes ejus, et accensus est furor ejus secundum judicium
legis, et insiliens trucidavit eum super aram : 25 sed et
virum, quem rex Antiochus miserat, qui cogebat
immolare, occidit in ipso tempore, et aram destruxit : 26 et
zelatus est legem, sicut fecit Phinees Zamri filio Salomi.
27 Et exclamavit Mathathias voce magna in civitate,
dicens : Omnis qui zelum habet legis, statuens

testamentum, exeat post me. 28 Et fugit ipse, et filii ejus in
montes, et reliquerunt quæcumque habebant in civitate.

29 Tunc descenderunt multi quærentes judicium, et
justitiam, in desertum : 30 et sederunt ibi ipsi, et filii
eorum, et mulieres eorum, et pecora eorum : quoniam
inundaverunt super eos mala. 31 Et renuntiatum est viris
regis, et exercitui qui erat in Jerusalem civitate David,
quoniam discessissent viri quidam, qui dissipaverunt
mandatum regis, in loca occulta in deserto, et abiissent
post illos multi. 32 Et statim perrexerunt ad eos, et
constituerunt adversus eos prælium in die sabbatorum,
33 et dixerunt ad eos : Resistitis et nunc adhuc ? exite, et
facite secundum verbum regis Antiochi, et vivetis. 34 Et
dixerunt : Non exibimus, neque faciemus verbum regis, ut
polluamus diem sabbatorum. 35 Et concitaverunt adversus
eos prælium. 36 Et non responderunt eis, nec lapidem
miserunt in eos, nec oppilaverunt loca occulta,
37 dicentes : Moriamur omnes in simplicitate nostra : et
testes erunt super nos cælum et terra, quod injuste
perditis nos. 38 Et intulerunt illis bellum sabbatis : et
mortui sunt ipsi, et uxores eorum, et filii eorum, et pecora
eorum usque ad mille animas hominum. 39 Et cognovit
Mathathias et amici ejus, et luctum habuerunt super eos
valde. 40 Et dixit vir proximo suo : Si omnes fecerimus sicut
fratres nostri fecerunt, et non pugnaverimus adversus
gentes pro animabus nostris et justificationibus nostris,
nunc citius disperdent nos a terra. 41 Et cogitaverunt in
die illa, dicentes : Omnis homo, quicumque venerit ad nos
in bello die sabbatorum, pugnemus adversus eum : et non
moriemur omnes, sicut mortui sunt fratres nostri in
occultis.

42 Tunc congregata est ad eos synagoga Assidæorum
fortis viribus ex Israël, omnis voluntarius in lege : 43 et
omnes, qui fugiebant a malis, additi sunt ad eos, et facti
sunt illis ad firmamentum. 44 Et collegerunt exercitum, et
percusserunt peccatores in ira sua, et viros iniquos in

indignatione sua : et ceteri fugerunt ad nationes, ut
evaderent. 45 Et circuivit Mathathias et amici ejus, et
destruxerunt aras : 46 et circumciderunt pueros
incircumcisos quotquot invenerunt in finibus Israël : et in
fortitudine. 47 Et persecuti sunt filios superbiæ, et
prosperatum est opus in manibus eorum : 48 et
obtinuerunt legem de manibus gentium, et de manibus
regum, et non dederant cornu peccatori.

49 Et appropinquaverunt dies Mathathiæ moriendi, et dixit
filiis suis : Nunc confortata est superbia, et castigatio, et
tempus eversionis, et ira indignationis. 50 Nunc ergo, o
filii, æmulatores estote legis, et date animas vestras pro
testamento patrum vestrorum, 51 et mementote operum
patrum, quæ fecerunt in generationibus suis : et
accipietis gloriam magnam, et nomen æternum.
52 Abraham nonne in tentatione inventus est fidelis, et
reputatum est ei ad justitiam ? 53 Joseph in tempore
angustiæ suæ custodivit mandatum, et factus est dominus
Ægypti. 54 Phinees pater noster, zelando zelum Dei,
accepit testamentum sacerdotii æterni. 55 Jesus dum
implevit verbum, factus est dux in Israël. 56 Caleb dum
testificatur in ecclesia, accepit hæreditatem. 57 David in
sua misericordia consecutus est sedem regni in sæcula.
58 Elias, dum zelat zelum legis, receptus est in cælum.
59 Ananias et Azarias et Misaël credentes, liberati sunt de
flamma. 60 Daniel in sua simplicitate liberatus est de ore
leonum. 61 Et ita cogitate per generationem et
generationem : quia omnes qui sperant in eum, non
infirmantur. 62 Et a verbis viri peccatoris ne timueritis,
quia gloria ejus stercus et vermis est : 63 hodie extollitur,
et cras non invenietur : quia conversus est in terram suam,
et cogitatio ejus periit. 64 Vos ergo filii, confortamini, et
viriliter agite in lege : quia in ipsa gloriosi eritis. 65 Et
ecce Simon frater vester, scio quod vir consilii est : ipsum
audite semper, et ipse erit vobis pater. 66 Et Judas
Machabæus, fortis viribus a juventute sua, sit vobis
princeps militiæ, et ipse aget bellum populi. 67 Et

adducetis ad vos omnes factores legis : et vindicate
vindictam populi vestri. 68 Retribuite retributionem
gentibus, et intendite in præceptum legis.

69 Et benedixit eos, et appositus est ad patres suos. 70 Et
defunctus est anno centesimo et quadragesimo sexto : et
sepultus est a filiis suis in sepulchris patrum suorum in
Modin, et planxerunt eum omnis Israël planctu magno.

Cap. 3 1 Et surrexit Judas, qui vocabatur
Machabæus, filius ejus, pro eo : 2 et adjuvabant eum
omnes fratres ejus, et universi qui se conjunxerant patri
ejus, et præliabantur prælium Israël cum lætitia.
3 Et dilatavit gloriam populo suo,
et induit se loricam sicut gigas,
et succinxit se arma bellica sua in præliis,
et protegebat castra gladio suo.
4 Similis factus est leoni in operibus suis,
et sicut catulus leonis rugiens in venatione.
5 Et persecutus est iniquos perscrutans eos :
et qui conturbabant populum suum, eos succendit
flammis :
6 et repulsi sunt inimici ejus præ timore ejus,
et omnes operarii iniquitatis conturbati sunt :
et directa est salus in manu ejus.
7 Et exacerbabat reges multos,
et lætificabat Jacob in operibus suis,
et in sæculum memoria ejus in benedictione.
8 Et perambulavit civitates Juda,
et perdidit impios ex eis,
et avertit iram ab Israël.
9 Et nominatus est usque ad novissimum terræ,
et congregavit pereuntes.

10 Et congregavit Apollonius gentes, et a Samaria
virtutem multam et magnam ad bellandum contra Israël.
11 Et cognovit Judas, et exiit obviam illi : et percussit, et

occidit illum : et ceciderunt vulnerati multi, et reliqui
fugerunt. 12 Et accepit spolia eorum : et gladium Apollonii
abstulit Judas, et erat pugnans in eo omnibus diebus. 13 Et
audivit Seron princeps exercitus Syriæ, quod congregavit
Judas congregationem fidelium, et ecclesiam secum, 14 et
ait : Faciam mihi nomen, et glorificabor in regno, et
debellabo Judam, et eos qui cum ipso sunt, qui
spernebant verbum regis. 15 Et præparavit se : et
ascenderunt cum eo castra impiorum fortes auxiliarii ut
facerent vindictam in filios Israël. 16 Et appropinquaverunt
usque ad Bethoron : et exivit Judas obviam illi cum paucis.
17 Ut autem viderunt exercitum venientem sibi obviam,
dixerunt Judæ : Quomodo poterimus pauci pugnare
contra multitudinem tantam, et tam fortem, et nos fatigati
sumus jejunio hodie ? 18 Et ait Judas : Facile est concludi
multos in manus paucorum : et non est differentia in
conspectu Dei cæli liberare in multis, et in paucis :
19 quoniam non in multitudine exercitus victoria belli, sed
de cælo fortitudo est. 20 Ipsi veniunt ad nos in multitudine
contumaci, et superbia, ut disperdant nos, et uxores
nostras, et filios nostros, et ut spolient nos : 21 nos vero
pugnabimus pro animabus nostris, et legibus nostris : 22 et
ipse Dominus conteret eos ante faciem nostram : vos
autem ne timueritis eos. 23 Ut cessavit autem loqui,
insiluit in eos subito : et contritus est Seron et exercitus
ejus in conspectu ipsius : 24 et persecutus est eum in
descensu Bethoron usque in campum, et ceciderunt ex eis
octingenti viri, reliqui autem fugerunt in terram
Philisthiim. 25 Et cecidit timor Judæ ac fratrum ejus, et
formido super omnes gentes in circuitu eorum : 26 et
pervenit ad regem nomen ejus, et de præliis Judæ
narrabant omnes gentes.

27 Ut audivit autem rex Antiochus sermones istos, iratus
est animo : et misit, et congregavit exercitum universi
regni sui, castra fortia valde : 28 et aperuit ærarium suum,
et dedit stipendia exercitui in annum : et mandavit illis ut
essent parati ad omnia. 29 Et vidit quod defecit pecunia

de thesauris suis, et tributa regionis modica propter
dissensionem et plagam quam fecit in terra, ut tolleret
legitima, quæ erant a primis diebus : 30 et timuit ne non
haberet ut semel et bis, in sumptus et donaria, quæ
dederat ante larga manu : et abundaverat super reges
qui ante eum fuerant. 31 Et consternatus erat animo valde,
et cogitavit ire in Persidem, et accipere tributa regionum,
et congregare argentum multum. 32 Et reliquit Lysiam
hominem nobilem de genere regali, super negotia regia,
a flumine Euphrate usque ad flumen Ægypti, 33 et ut
nutriret Antiochum filium suum, donec rediret. 34 Et
tradidit ei medium exercitum, et elephantos : et mandavit
ei de omnibus quæ volebat, et de inhabitantibus
Judæam, et Jerusalem : 35 et ut mitteret ad eos exercitum
ad conterendam et extirpandam virtutem Israël, et
reliquias Jerusalem, et auferendam memoriam eorum de
loco : 36 et ut constitueret habitatores filios alienigenas in
omnibus finibus eorum, et sorte distribueret terram
eorum. 37 Et rex assumpsit partem exercitus residui, et
exivit ab Antiochia civitate regni sui anno centesimo et
quadragesimo septimo : et transfretavit Euphraten
flumen, et perambulabat superiores regiones.

38 Et elegit Lysias Ptolemæum filium Dorymini, et
Nicanorem, et Gorgiam, viros potentes ex amicis regis :
39 et misit cum eis quadraginta millia virorum, et septem
millia equitum, ut venirent in terram Juda, et disperderent
eam secundum verbum regis. 40 Et processerunt cum
universa virtute sua, et venerunt, et applicuerunt
Emmaum in terra campestri. 41 Et audierunt mercatores
regionum nomen eorum : et acceperunt argentum, et
aurum multum valde, et pueros, et venerunt in castra ut
acciperent filios Israël in servos, et additi sunt ad eos
exercitus Syriæ, et terræ alienigenarum. 42 Et vidit Judas
et fratres ejus, quia multiplicata sunt mala, et exercitus
applicabant ad fines eorum : et cognoverunt verba regis,
quæ mandavit populo facere in interitum et
consummationem : 43 et dixerunt unusquisque ad

proximum suum : Erigamus dejectionem populi nostri, et
pugnemus pro populo nostro, et sanctis nostris. 44 Et
congregatus est conventus ut essent parati in prælium, et
ut orarent et peterent misericordiam et miserationes.
45 Et Jerusalem non habitabatur, sed erat sicut desertum :
non erat qui ingrederetur et egrederetur de natis ejus. Et
sanctum conculcabatur : et filii alienigenarum erant in
arce ; ibi erat habitatio gentium : et ablata est voluptas a
Jacob, et defecit ibi tibia et cithara.

46 Et congregati sunt, et venerunt in Maspha contra
Jerusalem, quia locus orationis erat in Maspha ante in
Israël. 47 Et jejunaverunt illa die, et induerunt se ciliciis, et
cinerem imposuerunt capiti suo, et disciderunt vestimenta
sua : 48 et expanderunt libros legis, de quibus
scrutabantur gentes similitudinem simulacrorum suorum :
49 et attulerunt ornamenta sacerdotalia, et primitias, et
decimas : et suscitaverunt Nazaræos, qui impleverant
dies, 50 et clamaverunt voce magna in cælum, dicentes :
Quid faciemus istis, et quo eos ducemus ? 51 et sancta tua
conculcata sunt, et contaminata sunt, et sacerdotes tui
facti sunt in luctum, et in humilitatem : 52 et ecce nationes
convenerunt adversum nos ut nos disperdant : tu scis quæ
cogitant in nos. 53 Quomodo poterimus subsistere ante
faciem eorum, nisi tu, Deus, adjuves nos ? 54 Et tubis
exclamaverunt voce magna. 55 Et post hæc constituit
Judas duces populi, tribunos, et centuriones, et
pentacontarchos, et decuriones. 56 Et dixit his, qui
ædificabant domos, et sponsabant uxores, et plantabant
vineas, et formidolosis, ut redirent unusquisque in domum
suam secundum legem. 57 Et moverunt castra, et
collocaverunt ad austrum Emmaum. 58 Et ait Judas :
Accingimini, et estote filii potentes, et estote parati in
mane, ut pugnetis adversus nationes has quæ
convenerunt adversus nos disperdere nos, et sancta
nostra : 59 quoniam melius est nos mori in bello, quam
videre mala gentis nostræ, et sanctorum. 60 Sicut autem
fuerit voluntas in cælo, sic fiat.

Cap. 4 [1] Et assumpsit Gorgias quinque millia virorum,
et mille equites electos : et moverunt castra nocte, [2] ut
applicarent ad castra Judæorum, et percuterent eos
subito : et filii, qui erant ex arce, erant illis duces. [3] Et
audivit Judas, et surrexit ipse et potentes percutere
virtutem exercituum regis, qui erant in Emmaum : [4] adhuc
enim dispersus erat exercitus a castris. [5] Et venit Gorgias
in castra Judæ noctu, et neminem invenit : et quærebat
eos in montibus, quoniam dixit : Fugiunt hi a nobis. [6] Et
cum dies factus esset, apparuit Judas in campo cum
tribus millibus virorum tantum, qui tegumenta et gladios
non habebant : [7] et viderunt castra gentium valida, et
loricatos et equitatus in circuitu eorum, et hi docti ad
prælium. [8] Et ait Judas viris, qui secum erant : Ne
timueritis multitudinem eorum, et impetum eorum ne
formidetis. [9] Mementote qualiter salvi facti sunt patres
nostri in mari Rubro, cum sequeretur eos Pharao cum
exercitu multo. [10] Et nunc clamemus in cælum : et
miserebitur nostri Dominus, et memor erit testamenti
patrum nostrorum, et conteret exercitum istum ante
faciem nostram hodie : [11] et scient omnes gentes quia est
qui redimat et liberet Israël. [12] Et elevaverunt alienigenæ
oculos suos, et viderunt eos venientes ex adverso. [13] Et
exierunt de castris in prælium, et tuba cecinerunt hi qui
erant cum Juda. [14] Et congressi sunt : et contritæ sunt
gentes, et fugerunt in campum. [15] Novissimi autem omnes
ceciderunt in gladio, et persecuti sunt eos usque
Gezeron, et usque in campos Idumææ, et Azoti, et
Jamniæ : et ceciderunt ex illis usque ad tria millia
virorum. [16] Et reversus est Judas, et exercitus ejus
sequens eum. [17] Dixitque ad populum : Non concupiscatis
spolia : quia bellum contra nos est, [18] et Gorgias et
exercitus ejus prope nos in monte : sed state nunc contra
inimicos nostros, et expugnate eos, et sumetis postea
spolia securi. [19] Et adhuc loquente Juda hæc, ecce
apparuit pars quædam prospiciens de monte. [20] Et vidit
Gorgias quod in fugam conversi sunt sui, et succenderunt
castra : fumus enim, qui videbatur, declarabat quod

factum est. 21 Quibus illi conspectis timuerunt valde,
aspicientes simul et Judam, et exercitum in campo
paratum ad prœlium. 22 Et fugerunt omnes in campum
alienigenarum : 23 et Judas reversus est ad spolia
castrorum, et acceperunt aurum multum, et argentum, et
hyacinthinum, et purpuram marinam, et opes magnas.
24 Et conversi, hymnum canebant, et benedicebant Deum
in cælum, quoniam bonus est, quoniam in sæculum
misericordia ejus. 25 Et facta est salus magna in Israël in
die illa. 26 Quicumque autem alienigenarum evaserunt,
venerunt, et nuntiaverunt Lysiæ universa quæ acciderant.
27 Quibus ille auditis, consternatus animo deficiebat :
quod non qualia voluit, talia contigerunt in Israël, et
qualia mandavit rex.

28 Et sequenti anno, congregavit Lysias virorum electorum
sexaginta millia, et equitum quinque millia, ut debellaret
eos. 29 Et venerunt in Judæam, et castra posuerunt in
Bethoron, et occurrit illis Judas cum decem millibus viris.
30 Et viderunt exercitum fortem, et oravit, et dixit :
Benedictus es, salvator Israël, qui contrivisti impetum
potentis in manu servi tui David, et tradidisti castra
alienigenarum in manu Jonathæ filii Saul, et armigeri
ejus. 31 Conclude exercitum istum in manu populi tui
Israël, et confundantur in exercitu suo et equitibus. 32 Da
illis formidinem, et tabefac audaciam virtutis eorum, et
commoveantur contritione sua. 33 Dejice illos gladio
diligentium te : et collaudent te omnes, qui noverunt
nomen tuum, in hymnis. 34 Et commiserunt prœlium : et
ceciderunt de exercitu Lysiæ quinque millia virorum.
35 Videns autem Lysias fugam suorum, et Judæorum
audaciam, et quod parati sunt aut vivere, aut mori
fortiter, abiit Antiochiam, et elegit milites, ut multiplicati
rursus venirent in Judæam.

36 Dixit autem Judas, et fratres ejus : Ecce contriti sunt
inimici nostri : ascendamus nunc mundare sancta, et
renovare. 37 Et congregatus est omnis exercitus, et

ascenderunt in montem Sion. 38 Et viderunt
sanctificationem desertam, et altare profanatum, et
portas exustas, et in atriis virgulta nata sicut in saltu vel
in montibus, et pastophoria diruta. 39 Et sciderunt
vestimenta sua, et planxerunt planctu magno, et
imposuerunt cinerem super caput suum, 40 et ceciderunt
in faciem super terram, et exclamaverunt tubis signorum,
et clamaverunt in cælum. 41 Tunc ordinavit Judas viros ut
pugnarent adversus eos qui erant in arce, donec
emundarent sancta. 42 Et elegit sacerdotes sine macula,
voluntatem habentes in lege Dei : 43 et mundaverunt
sancta, et tulerunt lapides contaminationis in locum
immundum. 44 Et cogitavit de altari holocaustorum, quod
profanatum erat, quid de eo faceret. 45 Et incidit illis
consilium bonum ut destruerent illud : ne forte illis esset
in opprobrium, quia contaminaverunt illud gentes, et
demoliti sunt illud. 46 Et reposuerunt lapides in monte
domus in loco apto, quoadusque veniret propheta, et
responderet de eis. 47 Et acceperunt lapides integros
secundum legem, et ædificaverunt altare novum
secundum illud quod fuit prius : 48 et ædificaverunt
sancta, et quæ intra domum erant intrinsecus : et ædem,
et atria sanctificaverunt. 49 Et fecerunt vasa sancta nova,
et intulerunt candelabrum, et altare incensorum, et
mensam, in templum. 50 Et incensum posuerunt super
altare, et accenderunt lucernas quæ super candelabrum
erant, et lucebant in templo. 51 Et posuerunt super
mensam panes, et appenderunt vela, et consummaverunt
omnia opera quæ fecerant. 52 Et ante matutinum
surrexerunt quinta et vigesima die mensis noni (hic est
mensis Casleu) centesimi quadragesimi octavi anni : 53 et
obtulerunt sacrificium secundum legem super altare
holocaustorum novum, quod fecerunt. 54 Secundum
tempus et secundum diem in qua contaminaverunt illud
gentes, in ipsa renovatum est in canticis, et citharis, et
cinyris, et in cymbalis. 55 Et cecidit omnis populus in
faciem, et adoraverunt, et benedixerunt in cælum eum,
qui prosperavit eis. 56 Et fecerunt dedicationem altaris

diebus octo, et obtulerunt holocausta cum lætitia, et
sacrificium salutaris et laudis. 57 Et ornaverunt faciem
templi coronis aureis et scutulis, et dedicaverunt portas
et pastophoria, et imposuerunt eis januas. 58 Et facta est
lætitia in populo magna valde, et aversum est
opprobrium gentium. 59 Et statuit Judas, et fratres ejus, et
universa ecclesia Israël, ut agatur dies dedicationis
altaris in temporibus suis ab anno in annum per dies octo
a quinta et vigesima die mensis Casleu, cum lætitia et
gaudio. 60 Et ædificaverunt in tempore illo montem Sion,
et per circuitum muros altos et turres firmas, nequando
venirent gentes, et conculcarent eum sicut antea
fecerunt. 61 Et collocavit illic exercitum, ut servarent eum,
et munivit eum ad custodiendum Bethsuram, ut haberet
populus munitionem contra faciem Idumææ.

Cap. 5 1 Et factum est, ut audierunt gentes in circuitu
quia ædificatum est altare et sanctuarium sicut prius,
iratæ sunt valde : 2 et cogitabant tollere genus Jacob, qui
erant inter eos, et cœperunt occidere de populo, et
persequi. 3 Et debellabat Judas filios Esau in Idumæa, et
eos qui erant in Acrabathane, quia circumsedebant
Israëlitas : et percussit eos plaga magna. 4 Et recordatus
est malitiam filiorum Bean, qui erant populo in laqueum
et in scandalum, insidiantes ei in via. 5 Et conclusi sunt ab
eo in turribus, et applicuit ad eos, et anathematizavit eos,
et incendit turres eorum igni cum omnibus qui in eis
erant. 6 Et transivit ad filios Ammon, et invenit manum
fortem, et populum copiosum, et Timotheum ducem
ipsorum : 7 et commisit cum eis prælia multa, et contriti
sunt in conspectu eorum, et percussit eos : 8 et cepit
Gazer civitatem et filias ejus, et reversus est in Judæam.
9 Et congregatæ sunt gentes quæ sunt in Galaad
adversus Israëlitas, qui erant in finibus eorum, ut tollerent
eos : et fugerunt in Datheman munitionem. 10 Et miserunt
litteras ad Judam et fratres ejus, dicentes : Congregatæ
sunt adversum nos gentes per circuitum, ut nos auferant,
11 et parant venire, et occupare munitionem, in quam

confugimus : et Timotheus est dux exercitus eorum.
12 Nunc ergo veni, et eripe nos de manibus eorum, quia
cecidit multitudo de nobis. 13 Et omnes fratres nostri, qui
erant in locis Tubin, interfecti sunt : et captivas duxerunt
uxores eorum, et natos, et spolia, et peremerunt illic fere
mille viros. 14 Et adhuc epistolæ legebantur, et ecce alii
nuntii venerunt de Galilæa conscissis tunicis, nuntiantes
secundum verba hæc : 15 dicentes convenisse adversum
se a Ptolemaida, et Tyro, et Sidone : et repleta est omnis
Galilæa alienigenis, ut nos consumant. 16 Ut audivit
autem Judas et populus sermones istos, convenit ecclesia
magna cogitare quid facerent fratribus suis, qui in
tribulatione erant, et expugnabantur ab eis.

17 Dixitque Judas Simoni fratri suo : Elige tibi viros, et
vade, et libera fratres tuos in Galilæa : ego autem et
frater meus Jonathas ibimus in Galaaditim. 18 Et reliquit
Josephum filium Zachariæ, et Azariam, duces populi, cum
residuo exercitu in Judæa ad custodiam : 19 et præcepit
illis, dicens : Præestote populo huic : et nolite bellum
committere adversum gentes, donec revertamur. 20 Et
partiti sunt Simoni viri tria millia, ut iret in Galilæam :
Judæ autem octo millia in Galaaditim. 21 Et abiit Simon in
Galilæam, et commisit prælia multa cum gentibus : et
contritæ sunt gentes a facie ejus, et persecutus est eos
usque ad portam 22 Ptolemaidis : et ceciderunt de
gentibus fere tria millia virorum. Et accepit spolia eorum,
23 et assumpsit eos qui erant in Galilæa et in Arbatis, cum
uxoribus, et natis, et omnibus quæ erant illis, et adduxit in
Judæam cum lætitia magna.

24 Et Judas Machabæus, et Jonathas frater ejus,
transierunt Jordanem, et abierunt viam trium dierum per
desertum. 25 Et occurrerunt eis Nabuthæi, et susceperunt
eos pacifice, et narraverunt eis omnia quæ acciderant
fratribus eorum in Galaaditide, 26 et quia multi ex eis
comprehensi sunt in Barasa, et Bosor, et in Alimis, et in
Casphor, et Mageth, et Carnaim : hæ omnes civitates

munitæ et magnæ. 27 Sed et in ceteris civitatibus
Galaaditidis tenentur comprehensi, et in crastinum
constituerunt admovere exercitum civitatibus his, et
comprehendere, et tollere eos in una die. 28 Et convertit
Judas et exercitus ejus viam in desertum Bosor repente,
et occupavit civitatem : et occidit omnem masculum in ore
gladii, et accepit omnia spolia eorum, et succendit eam
igni. 29 Et surrexerunt inde nocte, et ibant usque ad
munitionem. 30 Et factum est diluculo, cum elevassent
oculos suos, ecce populus multus, cujus non erat numerus,
portantes scalas et machinas ut comprehenderent
munitionem, et expugnarent eos. 31 Et vidit Judas quia
cœpit bellum, et clamor belli ascendit ad cælum sicut
tuba, et clamor magnus de civitate : 32 et dixit exercitui
suo : Pugnate hodie pro fratribus vestris. 33 Et venit tribus
ordinibus post eos, et exclamaverunt tubis, et
clamaverunt in oratione. 34 Et cognoverunt castra
Timothei quia Machabæus est, et refugerunt a facie ejus :
et percusserunt eos plaga magna. Et ceciderunt ex eis in
die illa fere octo millia virorum. 35 Et divertit Judas in
Maspha, et expugnavit, et cepit eam : et occidit omnem
masculum ejus, et sumpsit spolia ejus, et succendit eam
igni. 36 Inde perrexit, et cepit Casbon, et Mageth, et
Bosor, et reliquas civitates Galaaditidis. 37 Post hæc
autem verba congregavit Timotheus exercitum alium, et
castra posuit contra Raphon trans torrentem. 38 Et misit
Judas speculari exercitum : et renuntiaverunt ei,
dicentes : Quia convenerunt ad eum omnes gentes quæ in
circuitu nostro sunt, exercitus multus nimis : 39 et Arabas
conduxerunt in auxilium sibi, et castra posuerunt trans
torrentem, parati ad te venire in prælium. Et abiit Judas
obviam illis. 40 Et ait Timotheus principibus exercitus sui :
Cum appropinquaverit Judas, et exercitus ejus, ad
torrentem aquæ : si transierit ad nos prior, non poterimus
sustinere eum, quia potens poterit adversum nos ; 41 si
vero timuerit transire, et posuerit castra extra flumen,
transfretamus ad eos, et poterimus adversus illum. 42 Ut
autem appropinquavit Judas ad torrentem aquæ, statuit

scribas populi secus torrentem, et mandavit eis, dicens :
Neminem hominem reliqueritis, sed veniant omnes in
prælium. 43 Et transfretavit ad illos prior, et omnis populus
post eum, et contritæ sunt omnes gentes a facie eorum, et
projecerunt arma sua, et fugerunt ad fanum, quod erat in
Carnaim. 44 Et occupavit ipsam civitatem, et fanum
succendit igni cum omnibus qui erant in ipso : et oppressa
est Carnaim, et non potuit sustinere contra faciem Judæ.

45 Et congregavit Judas universos Israëlitas, qui erant in
Galaaditide, a minimo usque ad maximum, et uxores
eorum, et natos, et exercitum magnum valde, ut venirent
in terram Juda. 46 Et venerunt usque Ephron : et hæc
civitas magna in ingressu posita, munita valde, et non
erat declinare ab ea dextera vel sinistra, sed per mediam
iter erat. 47 Et incluserunt se qui erant in civitate, et
obstruxerunt portas lapidibus : et misit ad eos Judas
verbis pacificis, 48 dicens : Transeamus per terram
vestram, ut eamus in terram nostram : et nemo vobis
nocebit, tantum pedibus transibimus. Et nolebant eis
aperire. 49 Et præcepit Judas prædicare in castris, ut
applicarent unusquisque in quo erat loco : 50 et
applicuerunt se viri virtutis, et oppugnavit civitatem illam
tota die et tota nocte, et tradita est civitas in manu ejus :
51 et peremerunt omnem masculum in ore gladii, et
eradicavit eam, et accepit spolia ejus : et transivit per
totam civitatem super interfectos. 52 Et transgressi sunt
Jordanem in campo magno, contra faciem Bethsan. 53 Et
erat Judas congregans extremos, et exhortabatur
populum per totam viam, donec venirent in terram Juda :
54 et ascenderunt in montem Sion cum lætitia, et gaudio,
et obtulerunt holocausta, quod nemo ex eis cecidisset
donec reverterentur in pace.

55 Et in diebus quibus erat Judas et Jonathas in terra
Galaad, et Simon frater ejus in Galilæa contra faciem
Ptolemaidis, 56 audivit Josephus Zachariæ filius, et
Azarias princeps virtutis, res bene gestas, et prælia quæ

facta sunt, 57 et dixit : Faciamus et ipsi nobis nomen, et
eamus pugnare adversus gentes quæ in circuitu nostro
sunt. 58 Et præcepit his qui erant in exercitu suo, et
abierunt Jamniam. 59 Et exivit Gorgias de civitate, et viri
ejus obviam illis in pugnam. 60 Et fugati sunt Josephus et
Azarias usque in fines Judææ : et ceciderunt illo die de
populo Israël ad duo millia viri, et facta est fuga magna
in populo : 61 quia non audierunt Judam, et fratres ejus,
existimantes fortiter se facturos. 62 Ipsi autem non erant
de semine virorum illorum, per quos salus facta est in
Israël. 63 Et viri Juda magnificati sunt valde in conspectu
omnis Israël, et gentium omnium ubi audiebatur nomen
eorum. 64 Et convenerunt ad eos fausta acclamantes.

65 Et exivit Judas et fratres ejus, et expugnabant filios
Esau in terra quæ ad austrum est, et percussit Chebron et
filias ejus : et muros ejus, et turres succendit igni in
circuitu. 66 Et movit castra ut iret in terram alienigenarum,
et perambulabat Samariam. 67 In die illa ceciderunt
sacerdotes in bello, dum volunt fortiter facere, dum sine
consilio exeunt in prælium. 68 Et declinavit Judas in
Azotum in terram alienigenarum, et diruit aras eorum, et
sculptilia deorum ipsorum succendit igni : et cepit spolia
civitatum, et reversus est in terram Juda.

Cap. 6 1 Et rex Antiochus perambulabat superiores
regiones, et audivit esse civitatem Elymaidem in Perside
nobilissimam, et copiosam in argento et auro,
2 templumque in ea locuples valde, et illic velamina
aurea, et loricæ, et scuta, quæ reliquit Alexander Philippi
rex Macedo, qui regnavit primus in Græcia. 3 Et venit, et
quærebat capere civitatem, et deprædari eam : et non
potuit, quoniam innotuit sermo his qui erant in civitate :
4 et insurrexerunt in prælium, et fugit inde, et abiit cum
tristitia magna, et reversus est in Babyloniam. 5 Et venit
qui nuntiaret ei in Perside, quia fugata sunt castra quæ
erant in terra Juda : 6 et quia abiit Lysias cum virtute forti
in primis, et fugatus est a facie Judæorum, et invaluerunt

armis, et viribus, et spoliis multis, quæ ceperunt de
castris, quæ exciderunt : 7 et quia diruerunt
abominationem, quam ædificaverat super altare quod
erat in Jerusalem : et sanctificationem, sicut prius,
circumdederunt muris excelsis, sed et Bethsuram
civitatem suam. 8 Et factum est ut audivit rex sermones
istos, expavit, et commotus est valde : et decidit in
lectum, et incidit in languorem præ tristitia, quia non
factum est ei sicut cogitabat. 9 Et erat illic per dies
multos, quia renovata est in eo tristitia magna, et
arbitratus est se mori. 10 Et vocavit omnes amicos suos, et
dixit illis : Recessit somnus ab oculis meis, et concidi, et
corrui corde præ sollicitudine : 11 et dixi in corde meo : In
quantam tribulationem deveni, et in quos fluctus tristitiæ,
in qua nunc sum : qui jucundus eram, et dilectus in
potestate mea ! 12 Nunc vero reminiscor malorum quæ
feci in Jerusalem, unde et abstuli omnia spolia aurea et
argentea quæ erant in ea, et misi auferre habitantes
Judæam sine causa. 13 Cognovi ergo quia propterea
invenerunt me mala ista : et ecce pereo tristitia magna in
terra aliena. 14 Et vocavit Philippum, unum de amicis suis,
et præposuit eum super universum regnum suum : 15 et
dedit ei diadema, et stolam suam, et annulum, ut
adduceret Antiochum filium suum, et nutriret eum, et
regnaret. 16 Et mortuus est illic Antiochus rex anno
centesimo quadragesimo nono. 17 Et cognovit Lysias
quoniam mortuus est rex, et constituit regnare Antiochum
filium ejus, quem nutrivit adolescentem : et vocavit nomen
ejus Eupator.

18 Et hi qui erant in arce, concluserant Israël in circuitu
sanctorum : et quærebant eis mala semper, et
firmamentum gentium. 19 Et cogitavit Judas disperdere
eos : et convocavit universum populum, ut obsiderent eos.
20 Et convenerunt simul, et obsederunt eos anno
centesimo quinquagesimo, et fecerunt ballistas et
machinas. 21 Et exierunt quidam ex eis qui obsidebantur :
et adjunxerunt se illis aliqui impii ex Israël, 22 et abierunt

ad regem, et dixerunt : Quousque non facis judicium, et
vindicas fratres nostros ? 23 Nos decrevimus servire patri
tuo, et ambulare in præceptis ejus, et obsequi edictis
ejus : 24 et filii populi nostri propter hoc alienabant se a
nobis, et quicumque inveniebantur ex nobis,
interficiebantur, et hæreditates nostræ diripiebantur.
25 Et non ad nos tantum extenderunt manum, sed et in
omnes fines nostros : 26 et ecce applicuerunt hodie ad
arcem Jerusalem occupare eam, et munitionem
Bethsuram munierunt : 27 et nisi præveneris eos velocius,
majora quam hæc facient, et non poteris obtinere eos.
28 Et iratus est rex, ut hæc audivit : et convocavit omnes
amicos suos, et principes exercitus sui, et eos qui super
equites erant : 29 sed et de regnis aliis et de insulis
maritimis venerunt ad eum exercitus conductitii. 30 Et erat
numerus exercitus ejus, centum millia peditum, et viginti
millia equitum, et elephanti triginta duo, docti ad
prælium. 31 Et venerunt per Idumæam, et applicuerunt ad
Bethsuram, et pugnaverunt dies multos : et fecerunt
machinas, et exierunt, et succenderunt eas igni, et
pugnaverunt viriliter.

32 Et recessit Judas ab arce, et movit castra ad
Bethzacharam contra castra regis. 33 Et surrexit rex ante
lucem, et concitavit exercitus in impetum contra viam
Bethzacharam : et comparaverunt se exercitus in
prælium, et tubis cecinerunt : 34 et elephantis ostenderunt
sanguinem uvæ et mori, ad acuendos eos in prælium :
35 et diviserunt bestias per legiones, et astiterunt singulis
elephantis mille viri in loricis concatenatis, et galeæ
æreæ in capitibus eorum : et quingenti equites ordinati
unicuique bestiæ electi erant. 36 Hi ante tempus,
ubicumque erat bestia, ibi erant : et quocumque ibat,
ibant, et non discedebant ab ea. 37 Sed et turres ligneæ
super eos firmæ protegentes super singulas bestias : et
super eas machinæ : et super singulas viri virtutis triginta
duo, qui pugnabant desuper : et Indus magister bestiæ.
38 Et residuum equitatum hinc et inde statuit in duas

partes, tubis exercitum commovere, et perurgere
constipatos in legionibus ejus. [39] Et ut refulsit sol in
clypeos aureos et æreos, resplenduerunt montes ab eis,
et resplenduerunt sicut lampades ignis. [40] Et distincta est
pars exercitus regis per montes excelsos, et alia per loca
humilia : et ibant caute et ordinate. [41] Et commovebantur
omnes inhabitantes terram a voce multitudinis, et incessu
turbæ, et collisione armorum : erat enim exercitus
magnus valde, et fortis. [42] Et appropiavit Judas et
exercitus ejus in prælium, et ceciderunt de exercitu regis
sexcenti viri. [43] Et vidit Eleazar filius Saura unam de
bestiis loricatam loricis regis : et erat eminens super
ceteras bestias, et visum est ei quod in ea esset rex : [44] et
dedit se ut liberaret populum suum, et acquireret sibi
nomen æternum. [45] Et cucurrit ad eam audacter in medio
legionis, interficiens a dextris et a sinistris, et cadebant
ab eo huc atque illuc. [46] Et ivit sub pedes elephantis, et
supposuit se ei, et occidit eum : et cecidit in terram super
ipsum, et mortuus est illic. [47] Et videntes virtutem regis, et
impetum exercitus ejus, diverterunt se ab eis.

[48] Castra autem regis ascenderunt contra eos in
Jerusalem, et applicuerunt castra regis ad Judæam, et
montem Sion. [49] Et fecit pacem cum his qui erant in
Bethsura : et exierunt de civitate, quia non erant eis ibi
alimenta conclusis, quia sabbata erant terræ. [50] Et
comprehendit rex Bethsuram : et constituit illic custodiam
servare eam. [51] Et convertit castra ad locum
sanctificationis dies multos : et statuit illic ballistas, et
machinas, et ignis jacula, et tormenta ad lapides
jactandos, et spicula, et scorpios ad mittendas sagittas,
et fundibula. [52] Fecerunt autem et ipsi machinas adversus
machinas eorum, et pugnaverunt dies multos. [53] Escæ
autem non erant in civitate, eo quod septimus annus
esset : et qui remanserant in Judæa de gentibus,
consumpserant reliquias eorum, quæ repositæ fuerant.
[54] Et remanserunt in sanctis viri pauci, quoniam
obtinuerat eos fames : et dispersi sunt unusquisque in

locum suum.

[55] Et audivit Lysias quod Philippus, quem constituerat rex
Antiochus cum adhuc viveret, ut nutriret Antiochum filium
suum, et regnaret, [56] reversus esset a Perside et Media,
et exercitus qui abierat cum ipso, et quia quærebat
suscipere regni negotia : [57] festinavit ire, et dicere ad
regem, et duces exercitus : Deficimus quotidie, et esca
nobis modica est ; et locus, quem obsidemus, est munitus,
et incumbit nobis ordinare de regno. [58] Nunc itaque
demus dextras hominibus istis, et faciamus cum illis
pacem, et cum omni gente eorum : [59] et constituamus illis
ut ambulent in legitimis suis sicut prius : propter legitima
enim ipsorum, quæ despeximus, irati sunt, et fecerunt
omnia hæc. [60] Et placuit sermo in conspectu regis et
principum : et misit ad eos pacem facere, et receperunt
illam. [61] Et juravit illis rex et principes, et exierunt de
munitione. [62] Et intravit rex montem Sion, et vidit
munitionem loci : et rupit citius juramentum quod juravit,
et mandavit destruere murum in gyro. [63] Et discessit
festinanter, et reversus est Antiochiam, et invenit
Philippum dominantem civitati : et pugnavit adversus
eum, et occupavit civitatem.

Cap. 7 [1] Anno centesimo quinquagesimo primo, exiit
Demetrius Seleuci filius ab urbe Roma, et ascendit cum
paucis viris in civitatem maritimam, et regnavit illic. [2] Et
factum est, ut ingressus est domum regni patrum suorum,
comprehendit exercitus Antiochum et Lysiam, ut
adducerent eos ad eum. [3] Et res ei innotuit, et ait : Nolite
mihi ostendere faciem eorum. [4] Et occidit eos exercitus. Et
sedit Demetrius super sedem regni sui.

[5] Et venerunt ad eum viri iniqui et impii ex Israël : et
Alcimus dux eorum, qui volebat fieri sacerdos. [6] Et
accusaverunt populum apud regem, dicentes : Perdidit
Judas et fratres ejus omnes amicos tuos, et nos dispersit
de terra nostra. [7] Nunc ergo mitte virum, cui credis, ut

eat, et videat exterminium omne quod fecit nobis, et
regionibus regis : et puniat omnes amicos ejus, et
adjutores eorum. [8] Et elegit rex ex amicis suis Bacchidem,
qui dominabatur trans flumen magnum in regno, et
fidelem regi : et misit eum, [9] ut videret exterminium quod
fecit Judas : sed et Alcimum impium constituit in
sacerdotium, et mandavit ei facere ultionem in filios
Israël. [10] Et surrexerunt, et venerunt cum exercitu magno
in terram Juda : et miserunt nuntios, et locuti sunt ad
Judam et ad fratres ejus verbis pacificis in dolo. [11] Et non
intenderunt sermonibus eorum : viderunt enim quia
venerunt cum exercitu magno. [12] Et convenerunt ad
Alcimum et Bacchidem congregatio scribarum requirere
quæ justa sunt : [13] et primi, Assidæi qui erant in filiis
Israël : et exquirebant ab eis pacem. [14] Dixerunt enim :
Homo sacerdos de semine Aaron venit ; non decipiet nos :
[15] et locutus est cum eis verba pacifica, et juravit illis,
dicens : Non inferemus vobis malum, neque amicis vestris.
[16] Et crediderunt ei : et comprehendit ex eis sexaginta
viros, et occidit eos in una die, secundum verbum quod
scriptum est : [17] Carnes sanctorum tuorum, et sanguinem
ipsorum effuderunt in circuitu Jerusalem, et non erat qui
sepeliret. [18] Et incubuit timor et tremor in omnem
populum : quia dixerunt : Non est veritas, et judicium in
eis : transgressi sunt enim constitutum, et jusjurandum
quod juraverunt. [19] Et movit Bacchides castra ab
Jerusalem, et applicuit in Bethzecha : et misit, et
comprehendit multos ex eis qui a se effugerant : et
quosdam de populo mactavit, et in puteum magnum
projecit.

[20] Et commisit regionem Alcimo, et reliquit cum eo
auxilium in adjutorium ipsi. Et abiit Bacchides ad regem :
[21] et satis agebat Alcimus pro principatu sacerdotii sui :
[22] et convenerunt ad eum omnes, qui perturbabant
populum suum, et obtinuerunt terram Juda, et fecerunt
plagam magnam in Israël. [23] Et vidit Judas omnia mala
quæ fecit Alcimus et qui cum eo erant filiis Israël, multo

plus quam gentes : 24 et exiit in omnes fines Judææ in
circuitu, et fecit vindictam in viros desertores, et
cessaverunt ultra exire in regionem.

25 Vidit autem Alcimus quod prævaluit Judas et qui cum
eo erant, et cognovit quia non potest sustinere eos : et
regressus est ad regem, et accusavit eos multis
criminibus. 26 Et misit rex Nicanorem, unum ex principibus
suis nobilioribus, qui erat inimicitias exercens contra
Israël : et mandavit ei evertere populum. 27 Et venit
Nicanor in Jerusalem cum exercitu magno, et misit ad
Judam et ad fratres ejus verbis pacificis cum dolo,
28 dicens : Non sit pugna inter me et vos : veniam cum
viris paucis, ut videam facies vestras cum pace. 29 Et venit
ad Judam, et salutaverunt se invicem pacifice : et hostes
parati erant rapere Judam. 30 Et innotuit sermo Judæ
quoniam cum dolo venerat ad eum : et conterritus est ab
eo, et amplius noluit videre faciem ejus. 31 Et cognovit
Nicanor quoniam denudatum est consilium ejus : et exivit
obviam Judæ in pugnam juxta Capharsalama. 32 Et
ceciderunt de Nicanoris exercitu fere quinque millia viri,
et fugerunt in civitatem David. 33 Et post hæc verba
ascendit Nicanor in montem Sion : et exierunt de
sacerdotibus populi salutare eum in pace, et demonstrare
ei holocautomata, quæ offerebantur pro rege. 34 Et
irridens sprevit eos, et polluit : et locutus est superbe,
35 et juravit cum ira, dicens : Nisi traditus fuerit Judas et
exercitus ejus in manus meas, continuo cum regressus
fuero in pace, succendam domum istam. Et exiit cum ira
magna. 36 Et intraverunt sacerdotes, et steterunt ante
faciem altaris et templi, et flentes dixerunt : 37 Tu,
Domine, elegisti domum istam ad invocandum nomen
tuum in ea, ut esset domus orationis et obsecrationis
populo tuo : 38 fac vindictam in homine isto et exercitu
ejus, et cadant in gladio : memento blasphemias eorum,
et ne dederis eis ut permaneant. 39 Et exiit Nicanor ab
Jerusalem, et castra applicuit ad Bethoron : et occurrit illi
exercitus Syriæ. 40 Et Judas applicuit in Adarsa cum tribus

millibus viris : et oravit Judas, et dixit : 41 Qui missi erant a rege Sennacherib, Domine, quia blasphemaverunt te, exiit angelus, et percussit ex eis centum octoginta quinque millia : 42 sic contere exercitum istum in conspectu nostro hodie : et sciant ceteri quia male locutus est super sancta tua : et judica illum secundum malitiam illius. 43 Et commiserunt exercitus prælium tertiadecima die mensis Adar : et contrita sunt castra Nicanoris, et cecidit ipse primus in prælio. 44 Ut autem vidit exercitus ejus quia cecidisset Nicanor, projecerunt arma sua, et fugerunt : 45 et persecuti sunt eos viam unius diei ab Adazer usquequo veniatur in Gazara, et tubis cecinerunt post eos cum significationibus : 46 et exierunt de omnibus castellis Judææ in circuitu, et ventilabant eos cornibus, et convertebantur iterum ad eos, et ceciderunt omnes gladio, et non est relictus ex eis nec unus. 47 Et acceperunt spolia eorum in prædam : et caput Nicanoris amputaverunt, et dexteram ejus, quam extenderat superbe, et attulerunt, et suspenderunt contra Jerusalem. 48 Et lætatus est populus valde, et egerunt diem illam in lætitia magna. 49 Et constituit agi omnibus annis diem istam tertiadecima die mensis Adar. 50 Et siluit terra Juda dies paucos.

Cap. 8 1 Et audivit Judas nomen Romanorum, quia sunt potentes viribus, et acquiescunt ad omnia quæ postulantur ab eis, et quicumque accesserunt ad eos, statuerunt cum eis amicitias : et quia sunt potentes viribus. 2 Et audierunt prælia eorum, et virtutes bonas, quas fecerunt in Galatia, quia obtinuerunt eos, et duxerunt sub tributum : 3 et quanta fecerunt in regione Hispaniæ, et quod in potestatem redegerunt metalla argenti et auri, quæ illic sunt, et possederunt omnem locum consilio suo, et patientia : 4 locaque quæ longe erant valde ab eis, et reges, qui supervenerant eis ab extremis terræ, contriverunt, et percusserunt eos plaga magna : ceteri autem dant eis tributum omnibus annis. 5 Et Philippum et Persen Ceteorum regem, et ceteros qui

adversum eos arma tulerant, contriverunt in bello, et
obtinuerunt eos : 6 et Antiochum magnum regem Asiæ,
qui eis pugnam intulerat habens centum viginti
elephantos, et equitatum, et currus, et exercitum magnum
valde, contritum ab eis : 7 et quia ceperunt eum vivum, et
statuerunt ei ut daret ipse, et qui regnarent post ipsum,
tributum magnum, et daret obsides, et constitutum, 8 et
regionem Indorum, et Medos, et Lydos, de optimis
regionibus eorum : et acceptas eas ab eis, dederunt
Eumeni regi, 9 et quia qui erant apud Helladam, voluerunt
ire, et tollere eos : et innotuit sermo his, 10 et miserunt ad
eos ducem unum, et pugnaverunt contra illos, et
ceciderunt ex eis multi, et captivas duxerunt uxores
eorum et filios, et diripuerunt eos, et terram eorum
possederunt, et destruxerunt muros eorum, et in
servitutem illos redegerunt usque in hunc diem : 11 et
residua regna, et insulas, quæ aliquando restiterant illis,
exterminaverunt, et in potestatem redegerunt. 12 Cum
amicis autem suis, et qui in ipsis requiem habebant,
conservaverunt amicitiam, et obtinuerunt regna, quæ
erant proxima, et quæ erant longe : quia quicumque
audiebant nomen eorum, timebant eos : 13 quibus vero
vellent auxilio esse ut regnarent, regnabant : quos autem
vellent, regno deturbabant : et exaltati sunt valde. 14 Et in
omnibus istis nemo portabat diadema, nec induebatur
purpura, ut magnificaretur in ea. 15 Et quia curiam
fecerunt sibi, et quotidie consulebant trecentos viginti
consilium agentes semper de multitudine, ut quæ digna
sunt, gerant : 16 et committunt uni homini magistratum
suum per singulos annos dominari universæ terræ suæ, et
omnes obediunt uni, et non est invidia, neque zelus inter
eos.

17 Et elegit Judas Eupolemum filium Joannis filii Jacob, et
Jasonem filium Eleazari, et misit eos Romam constituere
cum illis amicitiam et societatem : 18 et ut auferrent ab
eis jugum Græcorum, quia viderunt quod in servitutem
premerent regnum Israël. 19 Et abierunt Romam viam

multam valde, et introierunt curiam, et dixerunt : 20 Judas
Machabæus, et fratres ejus, et populus Judæorum,
miserunt nos ad vos statuere vobiscum societatem et
pacem, et conscribere nos socios et amicos vestros. 21 Et
placuit sermo in conspectu eorum. 22 Et hoc rescriptum est
quod rescripserunt in tabulis æreis, et miserunt in
Jerusalem, ut esset apud eos ibi memoriale pacis et
societatis : 23 Bene sit Romanis, et genti Judæorum, in
mari et in terra in æternum : gladiusque et hostis procul
sit ab eis. 24 Quod si institerit bellum Romanis prius, aut
omnibus sociis eorum in omni dominatione eorum,
25 auxilium feret gens Judæorum, prout tempus dictaverit,
corde pleno : 26 et præliantibus non dabunt, neque
subministrabunt triticum, arma, pecuniam, naves, sicut
placuit Romanis : et custodient mandata eorum, nihil ab
eis accipientes. 27 Similiter autem et si genti Judæorum
prius acciderit bellum, adjuvabunt Romani ex animo,
prout eis tempus permiserit : 28 et adjuvantibus non
dabitur triticum, arma, pecunia, naves, sicut placuit
Romanis : et custodient mandata eorum absque dolo :
29 secundum hæc verba constituerunt Romani populo
Judæorum. 30 Quod si post hæc verba hi aut illi addere
aut demere ad hæc aliquid voluerint, facient ex proposito
suo : et quæcumque addiderint, vel dempserint, rata
erunt. 31 Sed et de malis, quæ Demetrius rex fecit in eos,
scripsimus ei, dicentes : Quare gravasti jugum tuum super
amicos nostros, et socios Judæos ? 32 si ergo iterum
adierint nos, adversum te faciemus illis judicium, et
pugnabimus tecum mari terraque.

Cap. 9 1 Interea, ut audivit Demetrius quia cecidit
Nicanor et exercitus ejus in prælio, apposuit Bacchidem
et Alcimum rursum mittere in Judæam, et dextrum cornu
cum illis. 2 Et abierunt viam quæ ducit in Galgala, et
castra posuerunt in Masaloth, quæ est in Arbellis : et
occupaverunt eam, et peremerunt animas hominum
multas. 3 In mense primo anni centesimi et quinquagesimi
secundi, applicuerunt exercitum ad Jerusalem : 4 et

surrexerunt, et abierunt in Beream viginti millia virorum,
et duo millia equitum. 5 Et Judas posuerat castra in Laisa,
et tria millia viri electi cum eo : 6 et viderunt multitudinem
exercitus, quia multi sunt, et timuerunt valde : et multi
subtraxerunt se de castris, et non remanserunt ex eis nisi
octingenti viri. 7 Et vidit Judas quod defluxit exercitus
suus, et bellum perurgebat eum, et confractus est corde,
quia non habebat tempus congregandi eos, et dissolutus
est. 8 Et dixit his qui residui erant : Surgamus, et eamus
ad adversarios nostros, si poterimus pugnare adversus
eos. 9 Et avertebant eum, dicentes : Non poterimus, sed
liberemus animas nostras modo, et revertamur ad fratres
nostros, et tunc pugnabimus adversus eos : nos autem
pauci sumus. 10 Et ait Judas : Absit istam rem facere ut
fugiamus ab eis : et si appropiavit tempus nostrum,
moriamur in virtute propter fratres nostros, et non
inferamus crimen gloriæ nostræ. 11 Et movit exercitus de
castris, et steterunt illis obviam : et divisi sunt equites in
duas partes, et fundibularii et sagittarii præibant
exercitum, et primi certaminis omnes potentes.
12 Bacchides autem erat in dextro cornu, et proximavit
legio ex duabus partibus, et clamabant tubis :
13 exclamaverunt autem et hi qui erant ex parte Judæ
etiam ipsi, et commota est terra a voce exercituum : et
commissum est prælium a mane usque ad vesperam.

14 Et vidit Judas quod firmior est pars exercitus Bacchidis
in dextris, et convenerunt cum ipso omnes constantes
corde : 15 et contrita est dextera pars ab eis, et
persecutus est eos usque ad montem Azoti. 16 Et qui in
sinistro cornu erant, viderunt quod contritum est dextrum
cornu, et secuti sunt post Judam, et eos qui cum ipso
erant, a tergo : 17 et ingravatum est prælium, et
ceciderunt vulnerati multi ex his et ex illis. 18 Et Judas
cecidit, et ceteri fugerunt. 19 Et Jonathas et Simon tulerunt
Judam fratrem suum, et sepelierunt eum in sepulchro
patrum suorum in civitate Modin. 20 Et fleverunt eum
omnis populus Israël planctu magno, et lugebant dies

multos, 21 et dixerunt : Quomodo cecidit potens, qui
salvum faciebat populum Israël ! 22 Et cetera verba
bellorum Judæ, et virtutum, quas fecit, et magnitudinis
ejus, non sunt descripta : multa enim erant valde.

23 Et factum est : post obitum Judæ emerserunt iniqui in
omnibus finibus Israël, et exorti sunt omnes qui
operabantur iniquitatem. 24 In diebus illis facta est fames
magna valde, et tradidit se Bacchidi omnis regio eorum
cum ipsis. 25 Et elegit Bacchides viros impios, et constituit
eos dominos regionis : 26 et exquirebant, et
perscrutabantur amicos Judæ, et adducebant eos ad
Bacchidem, et vindicabat in illos, et illudebat. 27 Et facta
est tribulatio magna in Israël, qualis non fuit ex die qua
non est visus propheta in Israël.

28 Et congregati sunt omnes amici Judæ, et dixerunt
Jonathæ : 29 Ex quo frater tuus Judas defunctus est, vir
similis ei non est, qui exeat contra inimicos nostros,
Bacchidem et eos qui inimici sunt gentis nostræ. 30 Nunc
itaque, te hodie elegimus esse pro eo nobis in principem,
et ducem ad bellandum bellum nostrum. 31 Et suscepit
Jonathas tempore illo principatum, et surrexit loco Judæ
fratris sui. 32 Et cognovit Bacchides, et quærebat eum
occidere. 33 Et cognovit Jonathas, et Simon frater ejus, et
omnes qui cum eo erant : et fugerunt in desertum Thecuæ
et consederunt ad aquam lacus Asphar. 34 Et cognovit
Bacchides, et die sabbatorum venit ipse et omnis
exercitus ejus trans Jordanem. 35 Et Jonathas misit
fratrem suum ducem populi, et rogavit Nabuthæos amicos
suos, ut commodarent illis apparatum suum, qui erat
copiosus. 36 Et exierunt filii Jambri ex Madaba, et
comprehenderunt Joannem et omnia quæ habebat, et
abierunt habentes ea. 37 Post hæc verba, renuntiatum est
Jonathæ et Simoni fratri ejus, quia filii Jambri faciunt
nuptias magnas, et ducunt sponsam ex Madaba filiam
unius de magnis principibus Chanaan cum ambitione
magna. 38 Et recordati sunt sanguinis Joannis fratris sui :

et ascenderunt, et absconderunt se sub tegumento
montis. 39 Et elevaverunt oculos suos, et viderunt : et ecce
tumultus, et apparatus multus : et sponsus processit, et
amici ejus, et fratres ejus obviam illis cum tympanis, et
musicis, et armis multis. 40 Et surrexerunt ad eos ex
insidiis, et occiderunt eos, et ceciderunt vulnerati multi, et
residui fugerunt in montes : et acceperunt omnia spolia
eorum : 41 et conversæ sunt nuptiæ in luctum, et vox
musicorum ipsorum in lamentum. 42 Et vindicaverunt
vindictam sanguinis fratris sui : et reversi sunt ad ripam
Jordanis.

43 Et audivit Bacchides, et venit die sabbatorum usque ad
oram Jordanis in virtute magna. 44 Et dixit ad suos
Jonathas : Surgamus, et pugnemus contra inimicos
nostros : non est enim hodie sicut heri et nudiustertius :
45 ecce enim bellum ex adverso, aqua vero Jordanis hinc
et inde, et ripæ, et paludes, et saltus : et non est locus
divertendi. 46 Nunc ergo, clamate in cælum, ut liberemini
de manu inimicorum vestrorum. Et commissum est bellum.
47 Et extendit Jonathas manum suam percutere
Bacchidem, et divertit ab eo retro : 48 et desiliit Jonathas,
et qui cum eo erant, in Jordanem, et transnataverunt ad
eos Jordanem. 49 Et ceciderunt de parte Bacchidis die illa
mille viri. Et reversi sunt in Jerusalem, 50 et ædificaverunt
civitates munitas in Judæa, munitionem quæ erat in
Jericho, et in Ammaum, et in Bethoron, et in Bethel, et
Thamnata, et Phara, et Thopo muris excelsis, et portis, et
seris. 51 Et posuit custodiam in eis, ut inimicitias
exercerent in Israël : 52 et munivit civitatem Bethsuram, et
Gazaram, et arcem, et posuit in eis auxilia, et apparatum
escarum : 53 et accepit filios principum regionis obsides,
et posuit eos in arce in Jerusalem in custodiam. 54 Et anno
centesimo quinquagesimo tertio, mense secundo,
præcepit Alcimus destrui muros domus sanctæ interioris,
et destrui opera prophetarum : et cœpit destruere. 55 In
tempore illo percussus est Alcimus : et impedita sunt
opera illius, et occlusum est os ejus, et dissolutus est

paralysi, nec ultra potuit loqui verbum, et mandare de
domo sua. 56 Et mortuus est Alcimus in tempore illo cum
tormento magno. 57 Et vidit Bacchides quoniam mortuus
est Alcimus, et reversus est ad regem. Et siluit terra annis
duobus.

58 Et cogitaverunt omnes iniqui, dicentes : Ecce Jonathas,
et qui cum eo sunt, in silentio habitant confidenter : nunc
ergo adducamus Bacchidem, et comprehendet eos omnes
una nocte. 59 Et abierunt, et consilium ei dederunt. 60 Et
surrexit ut veniret cum exercitu multo : et misit occulte
epistolas sociis suis qui erant in Judæa, ut
comprehenderent Jonathan, et eos qui cum eo erant : sed
non potuerunt, quia innotuit eis consilium eorum. 61 Et
apprehendit de viris regionis, qui principes erant malitiæ,
quinquaginta viros, et occidit eos : 62 et secessit Jonathas,
et Simon, et qui cum eo erant, in Bethbessen, quæ est in
deserto : et exstruxit diruta ejus, et firmaverunt eam. 63 Et
cognovit Bacchides, et congregavit universam
multitudinem suam : et his, qui de Judæa erant,
denuntiavit. 64 Et venit, et castra posuit desuper
Bethbessen : et oppugnavit eam dies multos, et fecit
machinas. 65 Et reliquit Jonathas Simonem fratrem suum
in civitate, et exiit in regionem, et venit cum numero :
66 et percussit Odaren et fratres ejus, et filios Phaseron in
tabernaculis ipsorum : et cœpit cædere, et crescere in
virtutibus. 67 Simon vero, et qui cum ipso erant, exierunt
de civitate, et succenderunt machinas, 68 et pugnaverunt
contra Bacchidem, et contritus est ab eis : et afflixerunt
eum valde, quoniam consilium ejus et congressus ejus
erat inanis. 69 Et iratus contra viros iniquos, qui ei
consilium dederant ut veniret in regionem ipsorum, multos
ex eis occidit : ipse autem cogitavit cum reliquis abire in
regionem suam.

70 Et cognovit Jonathas : et misit ad eum legatos
componere pacem cum ipso, et reddere ei captivitatem.
71 Et libenter accepit, et fecit secundum verba ejus, et

juravit se nihil facturum ei mali omnibus diebus vitæ ejus.
72 Et reddidit ei captivitatem, quam prius erat prædatus
de terra Juda : et conversus abiit in terram suam, et non
apposuit amplius venire in fines ejus. 73 Et cessavit
gladius ex Israël : et habitavit Jonathas in Machmas, et
cœpit Jonathas ibi judicare populum, et exterminavit
impios ex Israël.

Cap. 10 1 Et anno centesimo sexagesimo, ascendit
Alexander Antiochi filius, qui cognominatus est Nobilis, et
occupavit Ptolemaidam : et receperunt eum, et regnavit
illic. 2 Et audivit Demetrius rex, et congregavit exercitum
copiosum valde, et exivit obviam illi in prælium. 3 Et misit
Demetrius epistolam ad Jonathan verbis pacificis, ut
magnificaret eum. 4 Dixit enim : Anticipemus facere
pacem cum eo, priusquam faciat cum Alexandro
adversum nos : 5 recordabitur enim omnium malorum,
quæ fecimus in eum, et in fratrem ejus, et in gentem ejus.
6 Et dedit ei potestatem congregandi exercitum, et
fabricare arma, et esse ipsum socium ejus : et obsides,
qui erant in arce, jussit tradi ei. 7 Et venit Jonathas in
Jerusalem, et legit epistolas in auditu omnis populi, et
eorum qui in arce erant. 8 Et timuerunt timore magno,
quoniam audierunt quod dedit ei rex potestatem
congregandi exercitum. 9 Et traditi sunt Jonathæ obsides,
et reddidit eos parentibus suis : 10 et habitavit Jonathas in
Jerusalem, et cœpit ædificare et innovare civitatem. 11 Et
dixit facientibus opera ut exstruerent muros, et montem
Sion in circuitu lapidibus quadratis ad munitionem : et ita
fecerunt. 12 Et fugerunt alienigenæ, qui erant in
munitionibus quas Bacchides ædificaverat : 13 et reliquit
unusquisque locum suum, et abiit in terram suam :
14 tantum in Bethsura remanserunt aliqui ex his qui
reliquerant legem et præcepta Dei : erat enim hæc eis ad
refugium.

15 Et audivit Alexander rex promissa, quæ promisit
Demetrius Jonathæ : et narraverunt ei prælia, et virtutes

quas ipse fecit, et fratres ejus, et labores quos
laboraverunt : 16 et ait : Numquid inveniemus aliquem
virum talem ? et nunc faciemus eum amicum, et socium
nostrum. 17 Et scripsit epistolam, et misit ei secundum
hæc verba, dicens : 18 Rex Alexander fratri Jonathæ
salutem. 19 Audivimus de te quod vir potens sis viribus, et
aptus es ut sis amicus noster : 20 et nunc constituimus te
hodie summum sacerdotem gentis tuæ, et ut amicus
voceris regis (et misit ei purpuram, et coronam auream)
et quæ nostra sunt sentias nobiscum, et conserves
amicitias ad nos. 21 Et induit se Jonathas stola sancta
septimo mense, anno centesimo sexagesimo, in die
solemni scenopegiæ : et congregavit exercitum, et fecit
arma copiosa.

22 Et audivit Demetrius verba ista, et contristatus est
nimis, et ait : 23 Quid hoc fecimus, quod præoccupavit nos
Alexander apprehendere amicitiam Judæorum ad
munimen sui ? 24 scribam et ego illis verba deprecatoria,
et dignitates, et dona, ut sint mecum in adjutorium. 25 Et
scripsit eis in hæc verba : Rex Demetrius genti Judæorum
salutem. 26 Quoniam servastis ad nos pactum, et
mansistis in amicitia nostra, et non accessistis ad inimicos
nostros, audivimus, et gavisi sumus. 27 Et nunc
perseverate adhuc conservare ad nos fidem, et
retribuemus vobis bona pro his quæ fecistis nobiscum :
28 et remittemus vobis præstationes multas, et dabimus
vobis donationes. 29 Et nunc absolvo vos et omnes Judæos
a tributis, et pretia salis indulgeo, et coronas remitto, et
tertias seminis : 30 et dimidiam partem fructus ligni, quod
est portionis meæ, relinquo vobis ex hodierno die, et
deinceps, ne accipiatur a terra Juda, et a tribus
civitatibus quæ additæ sunt illi ex Samaria et Galilæa ;
ex hodierna die et in totum tempus : 31 et Jerusalem sit
sancta, et libera cum finibus suis : et decimæ et tributa
ipsius sint. 32 Remitto etiam potestatem arcis, quæ est in
Jerusalem : et do eam summo sacerdoti, ut constituat in
ea viros quoscumque ipse elegerit, qui custodiant eam.

**33 Et omnem animam Judæorum, quæ captiva est a terra
Juda in omni regno meo, relinquo liberam gratis, ut
omnes a tributis solvantur, etiam pecorum suorum. 34 Et
omnes dies solemnes, et sabbata, et neomeniæ, et dies
decreti, et tres dies ante diem solemnem, et tres dies
post diem solemnem, sint omnes immunitatis et
remissionis omnibus Judæis, qui sunt in regno meo : 35 et
nemo habebit potestatem agere aliquid, et movere
negotia adversus aliquem illorum in omni causa. 36 Et
ascribantur ex Judæis in exercitu regis ad triginta millia
virorum : et dabuntur illis copiæ ut oportet omnibus
exercitibus regis, et ex eis ordinabuntur qui sint in
munitionibus regis magni : 37 et ex his constituentur super
negotia regni, quæ aguntur ex fide, et principes sint ex
eis, et ambulent in legibus suis, sicut præcepit rex in
terra Juda. 38 Et tres civitates, quæ additæ sunt Judææ
ex regione Samariæ, cum Judæa reputentur : ut sint sub
uno, et non obediant alii potestati, nisi summi sacerdotis.
39 Ptolemaida et confines ejus, quas dedi donum sanctis
qui sunt in Jerusalem, ad necessarios sumptus sanctorum.
40 Et ego do singulis annis quindecim millia siclorum
argenti de rationibus regis, quæ me contingunt : 41 et
omne quod reliquum fuerit, quod non reddiderant qui
super negotia erant annis prioribus, ex hoc dabunt in
opera domus. 42 Et super hæc quinque millia siclorum
argenti, quæ accipiebant de sanctorum ratione per
singulos annos : et hæc ad sacerdotes pertineant, qui
ministerio funguntur. 43 Et quicumque confugerint in
templum quod est Jerosolymis, et in omnibus finibus ejus,
obnoxii regi in omni negotio dimittantur, et universa quæ
sunt eis in regno meo, libera habeant. 44 Et ad ædificanda
vel restauranda opera sanctorum, sumptus dabuntur de
ratione regis : 45 et ad exstruendos muros Jerusalem, et
communiendos in circuitu, sumptus dabuntur de ratione
regis, et ad construendos muros in Judæa. 46 Ut audivit
autem Jonathas et populus sermones istos, non
crediderunt eis, nec receperunt eos : quia recordati sunt
malitiæ magnæ, quam fecerat in Israël, et tribulaverat**

eos valde. 47 Et complacuit eis in Alexandrum, quia ipse
fuerat eis princeps sermonum pacis, et ipsi auxilium
ferebant omnibus diebus.

48 Et congregavit rex Alexander exercitum magnum, et
admovit castra contra Demetrium. 49 Et commiserunt
prælium duo reges, et fugit exercitus Demetrii, et
insecutus est eum Alexander, et incubuit super eos. 50 Et
invaluit prælium nimis, donec occidit sol : et cecidit
Demetrius in die illa. 51 Et misit Alexander ad Ptolemæum
regem Ægypti legatos secundum hæc verba, dicens :
52 Quoniam regressus sum in regnum meum, et sedi in
sede patrum meorum, et obtinui principatum, et contrivi
Demetrium, et possedi regionem nostram, 53 et commisi
pugnam cum eo, et contritus est ipse et castra ejus a
nobis, et sedimus in sede regni ejus : 54 et nunc statuamus
ad invicem amicitiam : et da mihi filiam tuam uxorem, et
ego ero gener tuus, et dabo tibi dona, et ipsi, digna te.
55 Et respondit rex Ptolemæus, dicens : Felix dies, in qua
reversus es ad terram patrum tuorum, et sedisti in sede
regni eorum. 56 Et nunc faciam tibi quod scripsisti : sed
occurre mihi Ptolemaidam, ut videamus invicem nos, et
spondeam tibi sicut dixisti. 57 Et exivit Ptolemæus de
Ægypto, ipse et Cleopatra filia ejus, et venit Ptolemaidam
anno centesimo sexagesimo secundo. 58 Et occurrit ei
Alexander rex, et dedit ei Cleopatram filiam suam : et
fecit nuntias ejus Ptolemaidæ, sicut reges in magna
gloria. 59 Et scripsit rex Alexander Jonathæ, ut veniret
obviam sibi. 60 Et abiit cum gloria Ptolemaidam, et
occurrit ibi duobus regibus, et dedit illis argentum
multum, et aurum, et dona : et invenit gratiam in
conspectu eorum. 61 Et convenerunt adversus eum viri
pestilentes ex Israël, viri iniqui interpellantes adversus
eum : et non intendit ad eos rex. 62 Et jussit spoliari
Jonathan vestibus suis, et indui eum purpura : et ita
fecerunt. Et collocavit eum rex sedere secum. 63 Dixitque
principibus suis : Exite cum eo in medium civitatis, et
prædicate, ut nemo adversus eum interpellet de ullo

negotio, nec quisquam ei molestus sit de ulla ratione.
64 Et factum est, ut viderunt qui interpellabant gloriam
ejus, quæ prædicabatur, et opertum eum purpura,
fugerunt omnes : 65 et magnificavit eum rex, et scripsit
eum inter primos amicos, et posuit eum ducem, et
participem principatus. 66 Et reversus est Jonathas in
Jerusalem cum pace et lætitia.

67 In anno centesimo sexagesimo quinto, venit Demetrius
filius Demetrii a Creta in terram patrum suorum. 68 Et
audivit Alexander rex, et contristatus est valde, et
reversus est Antiochum. 69 Et constituit Demetrius rex
Apollonium ducem, qui præerat Cœlesyriæ : et
congregavit exercitum magnum, et accessit ad Jamniam :
et misit ad Jonathan summum sacerdotem, 70 dicens : Tu
solus resistis nobis : ego autem factus sum in derisum, et
in opprobrium, propterea quia tu potestatem adversum
nos exerces in montibus. 71 Nunc ergo si confidis in
virtutibus tuis, descende ad nos in campum, et
comparemus illic invicem : quia mecum est virtus
bellorum. 72 Interroga, et disce quis sum ego, et ceteri qui
auxilio sunt mihi, qui et dicunt quia non potest stare pes
vester ante faciem nostram, quia bis in fugam conversi
sunt patres tui in terra sua : 73 et nunc quomodo poteris
sustinere equitatum et exercitum tantum in campo, ubi
non est lapis, neque saxum, neque locus fugiendi ? 74 Ut
audivit autem Jonathas sermones Apollonii, motus est
animo : et elegit decem millia virorum, et exiit ab
Jerusalem, et occurrit ei Simon frater ejus in adjutorium :
75 et applicuerunt castra in Joppen, et exclusit eum a
civitate, quia custodia Apollonii Joppe erat : et
oppugnavit eam. 76 Et exterriti qui erant in civitate,
aperuerunt ei, et obtinuit Jonathas Joppen. 77 Et audivit
Apollonius, et admovit tria millia equitum, et exercitum
multum. 78 Et abiit Azotum tamquam iter faciens, et statim
exiit in campum, eo quod haberet multitudinem equitum,
et confideret in eis. Et insecutus est eum Jonathas in
Azotum, et commiserunt prælium. 79 Et reliquit Apollonius

in castris mille equites post eos occulte. [80] Et cognovit
Jonathas quoniam insidiæ sunt post se, et circuierunt
castra ejus, et jecerunt jacula in populum a mane usque
ad vesperam. [81] Populus autem stabat, sicut præceperat
Jonathas : et laboraverunt equi eorum. [82] Et ejecit Simon
exercitum suum, et commisit contra legionem : equites
enim fatigati erant : et contriti sunt ab eo, et fugerunt.
[83] Et qui dispersi sunt per campum, fugerunt in Azotum, et
intraverunt in Bethdagon idolum suum, ut ibi se
liberarent. [84] Et succendit Jonathas Azotum, et civitates
quæ erant in circuitu ejus, et accepit spolia eorum, et
templum Dagon : et omnes qui fugerunt in illud, succendit
igni. [85] Et fuerunt qui ceciderunt gladio, cum his qui
succensi sunt, fere octo millia virorum. [86] Et movit inde
Jonathas castra, et applicuit ea Ascalonem : et exierunt
de civitate obviam illi in magna gloria. [87] Et reversus est
Jonathas in Jerusalem cum suis, habentibus spolia multa.
[88] Et factum est, ut audivit Alexander rex sermones istos,
addidit adhuc glorificare Jonathan. [89] Et misit ei fibulam
auream, sicut consuetudo est dari cognatis regum. Et
dedit ei Accaron, et omnes fines ejus, in possessionem.

Cap. 11 [1] Et rex Ægypti congregavit exercitum, sicut
arena quæ est circa oram maris, et naves multas : et
quærebat obtinere regnum Alexandri dolo, et addere
illud regno suo. [2] Et exiit in Syriam verbis pacificis, et
aperiebant ei civitates, et occurrebant ei : quia
mandaverat Alexander rex exire ei obviam, eo quod socer
suus esset. [3] Cum autem introiret civitatem Ptolemæus,
ponebat custodias militum in singulis civitatibus. [4] Et ut
appropiavit Azoto, ostenderunt ei templum Dagon
succensum igni, et Azotum, et cetera ejus demolita, et
corpora projecta, et eorum, qui cæsi erant in bello,
tumulos quos fecerant secus viam. [5] Et narraverunt regi
quia hæc fecit Jonathas, ut invidiam facerent ei : et tacuit
rex. [6] Et occurrit Jonathas regi in Joppen cum gloria, et
invicem se salutaverunt, et dormierunt illic. [7] Et abiit
Jonathas cum rege usque ad fluvium qui vocatur

Eleutherus : et reversus est in Jerusalem. [8] Rex autem Ptolemæus obtinuit dominium civitatum usque Seleuciam maritimam, et cogitabat in Alexandrum consilia mala. [9] Et misit legatos ad Demetrium, dicens : Veni, componamus inter nos pactum, et dabo tibi filiam meam, quam habet Alexander, et regnabis in regno patris tui : [10] pœnitet enim me quod dederim illi filiam meam : quæsivit enim me occidere. [11] Et vituperavit eum, propterea quod concupierat regnum ejus. [12] Et abstulit filiam suam, et dedit eam Demetrio, et alienavit se ab Alexandro, et manifestæ sunt inimicitiæ ejus. [13] Et intravit Ptolemæus Antiochiam, et imposuit duo diademata capiti suo, Ægypti et Asiæ.

[14] Alexander autem rex erat in Cilicia illis temporibus : quia rebellabant qui erant in locis illis. [15] Et audivit Alexander, et venit ad eum in bellum : et produxit Ptolemæus rex exercitum, et occurrit ei in manu valida, et fugavit eum. [16] Et fugit Alexander in Arabiam, ut ibi protegeretur : rex autem Ptolemæus exaltatus est. [17] Et abstulit Zabdiel Arabs caput Alexandri, et misit Ptolemæo. [18] Et rex Ptolemæus mortuus est in die tertia : et qui erant in munitionibus, perierunt ab his qui erant intra castra. [19] Et regnavit Demetrius anno centesimo sexagesimo septimo.

[20] In diebus illis congregavit Jonathas eos qui erant in Judæa, ut expugnarent arcem quæ est in Jerusalem : et fecerunt contra eam machinas multas. [21] Et abierunt quidam qui oderant gentem suam viri iniqui ad regem Demetrium, et renuntiaverunt ei quod Jonathas obsideret arcem. [22] Et ut audivit, iratus est : et statim venit ad Ptolemaidam, et scripsit Jonathæ ne obsideret arcem, sed occurreret sibi ad colloquium festinato. [23] Ut audivit autem Jonathas, jussit obsidere : et elegit de senioribus Israël, et de sacerdotibus, et dedit se periculo. [24] Et accepit aurum, et argentum, et vestem, et alia xenia multa, et abiit ad regem Ptolemaidam : et invenit gratiam

in conspectu ejus, [25] et interpellabant adversus eum
quidam iniqui ex gente sua. [26] Et fecit ei rex sicut fecerant
ei qui ante eum fuerant : et exaltavit eum in conspectu
omnium amicorum suorum, [27] et statuit ei principatum
sacerdotii, et quæcumque alia habuit prius pretiosa, et
fecit eum principem amicorum. [28] Et postulavit Jonathas a
rege ut immunem faceret Judæam, et tres toparchias, et
Samariam et confines ejus : et promisit ei talenta
trecenta. [29] Et consensit rex : et scripsit Jonathæ epistolas
de his omnibus, hunc modum continentes : [30] Rex
Demetrius fratri Jonathæ salutem, et genti Judæorum.
[31] Exemplum epistolæ, quam scripsimus Lastheni parenti
nostro de vobis, misimus ad vos ut sciretis : [32] Rex
Demetrius Lastheni parenti salutem. [33] Genti Judæorum
amicis nostris, et conservantibus quæ justa sunt apud nos,
decrevimus benefacere propter benignitatem ipsorum,
quam erga nos habent. [34] Statuimus ergo illis omnes fines
Judææ, et tres civitates, Lydan, et Ramathan, quæ
additæ sunt Judææ ex Samaria, et omnes confines
earum, sequestrari omnibus sacrificantibus in Jerosolymis
pro his quæ ab eis prius accipiebat rex per singulos
annos, et pro fructibus terræ et pomorum. [35] Et alia quæ
ad nos pertinebant decimarum et tributorum ex hoc
tempore, remittimus eis : et areas salinarum, et coronas,
quæ nobis deferebantur, [36] omnia ipsis concedimus : et
nihil horum irritum erit, ex hoc, et in omne tempus.
[37] Nunc ergo curate facere horum exemplum, et detur
Jonathæ, et ponatur in monte sancto, in loco celebri.

[38] Et videns Demetrius rex quod siluit terra in conspectu
suo, et nihil ei resistit, dimisit totum exercitum suum,
unumquemque in locum suum, excepto peregrino
exercitu, quem contraxit ab insulis gentium : et inimici
erant ei omnes exercitus patrum ejus. [39] Tryphon autem
erat quidam partium Alexandri prius : et vidit quoniam
omnis exercitus murmurabat contra Demetrium, et ivit ad
Emalchuel Arabem, qui nutriebat Antiochum filium
Alexandri : [40] et assidebat ei, ut traderet eum ipsi, ut

regnaret loco patris sui : et enuntiavit ei quanta fecit
Demetrius, et inimicitias exercituum ejus adversus illum.
Et mansit ibi diebus multis. 41 Et misit Jonathas ad
Demetrium regem, ut ejiceret eos qui in arce erant in
Jerusalem, et qui in præsidiis erant : quia impugnabant
Israël. 42 Et misit Demetrius ad Jonathan, dicens : Non
hæc tantum faciam tibi, et genti tuæ, sed gloria illustrabo
te, et gentem tuam, cum fuerit opportunum. 43 Nunc ergo
recte feceris, si miseris in auxilium mihi viros : quia
discessit omnis exercitus meus. 44 Et misit ei Jonathas tria
millia virorum fortium Antiochiam : et venerunt ad regem,
et delectatus est rex in adventu eorum. 45 Et convenerunt
qui erant de civitate, centum viginti millia virorum, et
volebant interficere regem. 46 Et fugit rex in aulam : et
occupaverunt qui erant de civitate, itinera civitatis, et
cœperunt pugnare. 47 Et vocavit rex Judæos in auxilium,
et convenerunt omnes simul ad eum, et dispersi sunt
omnes per civitatem : 48 et occiderunt in illa die centum
millia hominum, et succenderunt civitatem, et ceperunt
spolia multa in die illa, et liberaverunt regem. 49 Et
viderunt qui erant de civitate, quod obtinuissent Judæi
civitatem sicut volebant : et infirmati sunt mente sua, et
clamaverunt ad regem cum precibus, dicentes : 50 Da
nobis dextras, et cessent Judæi oppugnare nos, et
civitatem. 51 Et projecerunt arma sua, et fecerunt pacem,
et glorificati sunt Judæi in conspectu regis, et in
conspectu omnium qui erant in regno ejus, et nominati
sunt in regno : et regressi sunt in Jerusalem habentes
spolia multa. 52 Et sedit Demetrius rex in sede regni sui :
et siluit terra in conspectu ejus. 53 Et mentitus est omnia
quæcumque dixit, et abalienavit se a Jonatha, et non
retribuit ei secundum beneficia quæ sibi tribuerat, et
vexabat eum valde. 54 Post hæc autem reversus est
Tryphon, et Antiochus cum eo puer adolescens, et
regnavit, et imposuit sibi diadema. 55 Et congregati sunt
ad eum omnes exercitus, quos disperserat Demetrius, et
pugnaverunt contra eum : et fugit, et terga vertit. 56 Et
accepit Tryphon bestias, et obtinuit Antiochiam.

57 Et scripsit Antiochus adolescens Jonathæ, dicens :
Constituo tibi sacerdotium, et constituo te super quatuor
civitates, ut sis de amicis regis. 58 Et misit illi vasa aurea
in ministerium, et dedit ei potestatem bibendi in auro, et
esse in purpura, et habere fibulam auream : 59 et
Simonem fratrem ejus constituit ducem a terminis Tyri
usque ad fines Ægypti. 60 Et exiit Jonathas, et
perambulabat trans flumen civitates : et congregatus est
ad eum omnis exercitus Syriæ in auxilium, et venit
Ascalonem, et occurrerunt ei honorifice de civitate. 61 Et
abiit inde Gazam : et concluserunt se qui erant Gazæ : et
obsedit eam, et succendit quæ erant in circuitu civitatis,
et prædatus est ea. 62 Et rogaverunt Gazenses Jonathan,
et dedit illis dexteram : et accepit filios eorum obsides, et
misit illos in Jerusalem : et perambulavit regionem usque
Damascum. 63 Et audivit Jonathas quod prævaricati sunt
principes Demetrii in Cades, quæ est in Galilæa, cum
exercitu multo, volentes eum removere a negotio regni :
64 et occurrit illis : fratrem autem suum Simonem reliquit
intra provinciam. 65 Et applicuit Simon ad Bethsuram, et
expugnabat eam diebus multis, et conclusit eos. 66 Et
postulaverunt ab eo dextras accipere, et dedit illis : et
ejecit eos inde, et cepit civitatem, et posuit in ea
præsidium. 67 Et Jonathas et castra ejus applicuerunt ad
aquam Genesar, et ante lucem vigilaverunt in campo
Asor : 68 et ecce castra alienigenarum occurrebant in
campo, et tendebant ei insidias in montibus : ipse autem
occurrit ex adverso. 69 Insidiæ vero exsurrexerunt de locis
suis, et commiserunt prælium. 70 Et fugerunt qui erant ex
parte Jonathæ omnes, et nemo relictus est ex eis, nisi
Mathathias filius Absolomi, et Judas filius Calphi,
princeps militiæ exercitus. 71 Et scidit Jonathas
vestimenta sua, et posuit terram in capite suo, et oravit.
72 Et reversus est Jonathas ad eos in prælium, et convertit
eos in fugam, et pugnaverunt. 73 Et viderunt qui fugiebant
partis illius, et reversi sunt ad eum, et insequebantur cum
eo omnes usque Cades ad castra sua, et pervenerunt

usque illuc : 74 et ceciderunt de alienigenis in die illa tria
millia virorum : et reversus est Jonathas in Jerusalem.

Cap. 12 1 Et vidit Jonathas quia tempus eum juvat, et
elegit viros, et misit eos Romam statuere et renovare cum
eis amicitiam : 2 et ad Spartiatas, et ad alia loca misit
epistolas secundum eamdem formam : 3 et abierunt
Romam, et intraverunt curiam, et dixerunt : Jonathas
summus sacerdos, et gens Judæorum miserunt nos, ut
renovaremus amicitiam et societatem secundum
pristinum. 4 Et dederunt illis epistolas ad ipsos per loca,
ut deducerent eos in terram Juda cum pace. 5 Et hoc est
exemplum epistolarum, quas scripsit Jonathas Spartiatis :
6 Jonathas summus sacerdos, et seniores gentis, et
sacerdotes, et reliquus populus Judæorum, Spartiatis
fratribus salutem. 7 Jampridem missæ erant epistolæ ad
Oniam summum sacerdotem ab Ario, qui regnabat apud
vos, quoniam estis fratres nostri, sicut rescriptum
continet, quod subjectum est. 8 Et suscepit Onias virum,
qui missus fuerat, cum honore : et accepit epistolas, in
quibus significabatur de societate et amicitia. 9 Nos cum
nullo horum indigeremus, habentes solatio sanctos libros,
qui sunt in manibus nostris, 10 maluimus mittere ad vos
renovare fraternitatem et amicitiam, ne forte alieni
efficiamur a vobis : multa enim tempora transierunt, ex
quo misistis ad nos. 11 Nos ergo in omni tempore sine
intermissione in diebus solemnibus, et ceteris, quibus
oportet, memores sumus vestri in sacrificiis quæ
offerimus, et in observationibus, sicut fas est, et decet
meminisse fratrum. 12 Lætamur itaque de gloria vestra.
13 Nos autem circumdederunt multæ tribulationes, et
multa prælia, et impugnaverunt nos reges qui sunt in
circuitu nostro. 14 Noluimus ergo vobis molesti esse,
neque ceteris sociis et amicis nostris in his præliis :
15 habuimus enim de cælo auxilium, et liberati sumus nos,
et humiliati sunt inimici nostri. 16 Elegimus itaque
Numenium Antiochi filium, et Antipatrem Jasonis filium, et
misimus ad Romanos renovare cum eis amicitiam et

societatem pristinam. 17 Mandavimus itaque eis ut
veniant etiam ad vos, et salutent vos, et reddant vobis
epistolas nostras de innovatione fraternitatis nostræ. 18 Et
nunc benefacietis respondentes nobis ad hæc.

19 Et hoc est rescriptum epistolarum quod miserat Oniæ :
20 Arius rex Spartiatarum Oniæ sacerdoti magno salutem.
21 Inventum est in scriptura de Spartiatis, et Judæis,
quoniam sunt fratres, et quod sunt de genere Abraham.
22 Et nunc ex quo hæc cognovimus, benefacitis scribentes
nobis de pace vestra. 23 Sed et nos rescripsimus vobis :
Pecora nostra, et possessiones nostræ, vestræ sunt : et
vestræ, nostræ : mandavimus itaque hæc nuntiari vobis.

24 Et audivit Jonathas quoniam regressi sunt principes
Demetrii cum exercitu multo supra quam prius, pugnare
adversus eum : 25 et exiit ab Jerusalem, et occurrit eis in
Amathite regione : non enim dederat eis spatium ut
ingrederentur regionem ejus. 26 Et misit speculatores in
castra eorum : et reversi renuntiaverunt quod constituunt
supervenire illis nocte. 27 Cum occidisset autem sol,
præcepit Jonathas suis vigilare, et esse in armis paratos
ad pugnam tota nocte : et posuit custodes per circuitum
castrorum. 28 Et audierunt adversarii quod paratus est
Jonathas cum suis in bello : et timuerunt, et formidaverunt
in corde suo : et accenderunt focos in castris suis.
29 Jonathas autem, et qui cum eo erant, non cognoverunt
usque mane : videbant autem luminaria ardentia, 30 et
secutus est eos Jonathas, et non comprehendit eos :
transierant enim flumen Eleutherum. 31 Et divertit
Jonathas ad Arabas, qui vocantur Zabadæi : et percussit
eos, et accepit spolia eorum. 32 Et junxit, et venit
Damascum, et perambulabat omnem regionem illam.
33 Simon autem exiit, et venit usque ad Ascalonem, et ad
proxima præsidia : et declinavit in Joppen, et occupavit
eam 34 (audivit enim quod vellent præsidium tradere
partibus Demetrii), et posuit ibi custodes ut custodirent
eam. 35 Et reversus est Jonathas, et convocavit seniores

populi, et cogitavit cum eis ædificare præsidia in Judæa,
36 et ædificare muros in Jerusalem, et exaltare
altitudinem magnam inter medium arcis et civitatis, ut
separaret eam a civitate, ut esset ipsa singulariter, et
neque emant, neque vendant. 37 Et convenerunt ut
ædificarent civitatem : et cecidit murus qui erat super
torrentem ab ortu solis, et reparavit eum, qui vocatur
Caphetetha : 38 et Simon ædificavit Adiada in Sephela, et
munivit eam, et imposuit portas et seras.

39 Et cum cogitasset Tryphon regnare Asiæ, et assumere
diadema, et extendere manum in Antiochum regem :
40 timens ne forte non permitteret eum Jonathas, sed
pugnaret adversus eum, quærebat comprehendere eum,
et occidere. Et exsurgens abiit in Bethsan. 41 Et exivit
Jonathas obviam illi cum quadraginta millibus virorum
electorum in prælium, et venit Bethsan. 42 Et vidit Tryphon
quia venit Jonathas cum exercitu multo ut extenderet in
eum manus : timuit, 43 et excepit eum cum honore, et
commendavit eum omnibus amicis suis, et dedit ei
munera : et præcepit exercitibus suis ut obedirent ei,
sicut sibi. 44 Et dixit Jonathæ : Ut quid vexasti universum
populum, cum bellum nobis non sit ? 45 et nunc remitte
eos in domos suas : elige autem tibi viros paucos, qui
tecum sint, et veni mecum Ptolemaidam, et tradam eam
tibi, et reliqua præsidia, et exercitum, et universos
præpositos negotii : et conversus abibo : propterea enim
veni. 46 Et credidit ei, et fecit sicut dixit : et dimisit
exercitum, et abierunt in terram Juda. 47 Retinuit autem
secum tria millia virorum : ex quibus remisit in Galilæam
duo millia : mille autem venerunt cum eo. 48 Ut autem
intravit Ptolemaidam Jonathas, clauserunt portas civitatis
Ptolemenses, et comprehenderunt eum : et omnes qui
cum eo intraverant, gladio interfecerunt. 49 Et misit
Tryphon exercitum et equites in Galilæam et in campum
magnum, ut perderent omnes socios Jonathæ. 50 At illi
cum cognovissent quia comprehensus est Jonathas, et
periit, et omnes qui cum eo erant, hortati sunt semetipsos,

et exierunt parati in prælium. [51] Et videntes hi qui insecuti
fuerant, quia pro anima res est illis, reversi sunt : [52] illi
autem venerunt omnes cum pace in terram Juda. Et
planxerunt Jonathan, et eos qui cum ipso fuerant, valde :
et luxit Israël luctu magno. [53] Et quæsierunt omnes gentes
quæ erant in circuitu eorum conterere eos : dixerunt
enim : [54] Non habent principem et adjuvantem : nunc ergo
expugnemus illos, et tollamus de hominibus memoriam
eorum.

Cap. 13 [1] Et audivit Simon quod congregavit Tryphon
exercitum copiosum ut veniret in terram Juda, et attereret
eam. [2] Videns quia in tremore populus est, et in timore,
ascendit Jerusalem, et congregavit populum : [3] et
adhortans dixit : Vos scitis quanta ego, et fratres mei, et
domus patris mei, fecimus pro legibus et pro sanctis,
prælia, et angustias quales vidimus : [4] horum gratia
perierunt fratres mei omnes propter Israël, et relictus sum
ego solus. [5] Et nunc non mihi contingat parcere animæ
meæ in omni tempore tribulationis : non enim melior sum
fratribus meis. [6] Vindicabo itaque gentem meam, et
sancta, natos quoque nostros, et uxores : quia
congregatæ sunt universæ gentes conterere nos
inimicitiæ gratia. [7] Et accensus est spiritus populi simul ut
audivit sermones istos : [8] et responderunt voce magna,
dicentes : Tu es dux noster loco Judæ, et Jonathæ fratris
tui : [9] pugna prælium nostrum : et omnia, quæcumque
dixeris nobis, faciemus. [10] Et congregans omnes viros
bellatores, acceleravit consummare universos muros
Jerusalem, et munivit eam in gyro. [11] Et misit Jonathan
filium Absalomi, et cum eo exercitum novum in Joppen, et
ejectis his qui erant in ea, remansit illic ipse. [12] Et movit
Tryphon a Ptolemaida cum exercitu multo, ut veniret in
terram Juda, et Jonathas cum eo in custodia. [13] Simon
autem applicuit in Addus contra faciem campi.

[14] Et ut cognovit Tryphon quia surrexit Simon loco fratris
sui Jonathæ, et quia commissurus esset cum eo prælium,

misit ad eum legatos, 15 dicens : Pro argento, quod
debebat frater tuus Jonathas in ratione regis propter
negotia quæ habuit, detinuimus eum. 16 Et nunc mitte
argenti talenta centum, et duos filios ejus obsides, ut non
dimissus fugiat a nobis, et remittemus eum. 17 Et cognovit
Simon quia cum dolo loqueretur secum : jussit tamen dari
argentum et pueros, ne inimicitiam magnam sumeret ad
populum Israël, dicentem : 18 Quia non misit ei argentum,
et pueros, propterea periit. 19 Et misit pueros, et centum
talenta : et mentitus est, et non dimisit Jonathan.

20 Et post hæc venit Tryphon intra regionem, ut contereret
eam : et gyraverunt per viam quæ ducit Ador : et Simon et
castra ejus ambulabant in omnem locum quocumque
ibant. 21 Qui autem in arce erant, miserunt ad Tryphonem
legatos, ut festinaret venire per desertum, et mitteret illis
alimonias. 22 Et paravit Tryphon omnem equitatum, ut
veniret illa nocte : erat autem nix multa valde, et non
venit in Galaaditim. 23 Et cum appropinquasset
Bascaman, occidit Jonathan et filios ejus illic. 24 Et
convertit Tryphon, et abiit in terram suam. 25 Et misit
Simon, et accepit ossa Jonathæ fratris sui, et sepelivit ea
in Modin civitate patrum ejus. 26 Et planxerunt eum omnis
Israël planctu magno, et luxerunt eum dies multos. 27 Et
ædificavit Simon super sepulchrum patris sui et fratrum
suorum ædificium altum visu, lapide polito retro et ante.
28 Et statuit septem pyramidas, unam contra unam, patri
et matri, et quatuor fratribus : 29 et his circumposuit
columnas magnas : et super columnas arma, ad
memoriam æternam : et juxta arma naves sculptas, quæ
viderentur ab omnibus navigantibus mare : 30 hoc est
sepulchrum, quod fecit in Modin usque in hunc diem.
31 Tryphon autem cum iter faceret cum Antiocho rege
adolescente, dolo occidit eum : 32 et regnavit loco ejus, et
imposuit sibi diadema Asiæ, et fecit plagam magnam in
terra.

33 Et ædificavit Simon præsidia Judææ, muniens ea

turribus excelsis, et muris magnis, et portis, et seris : et
posuit alimenta in munitionibus. 34 Et elegit Simon viros,
et misit ad Demetrium regem ut faceret remissionem
regioni : quia actus omnes Tryphonis per direptionem
fuerant gesti. 35 Et Demetrius rex ad verba ista respondit
ei, et scripsit epistolam talem : 36 Rex Demetrius Simoni
summo sacerdoti et amico regum, et senioribus, et genti
Judæorum, salutem. 37 Coronam auream, et bahem, quam
misistis, suscepimus : et parati sumus facere vobiscum
pacem magnam, et scribere præpositis regis remittere
vobis quæ indulsimus. 38 Quæcumque enim constituimus,
vobis constant : munitiones, quas ædificastis, vobis sint :
39 remittimus quoque ignorantias et peccata usque in
hodiernum diem, et coronam quam debebatis : et si quid
aliud erat tributarium in Jerusalem, jam non sit
tributarium. 40 Et si qui ex vobis apti sunt conscribi inter
nostros, conscribantur, et sit inter nos pax.

41 Anno centesimo septuagesimo, ablatum est jugum
gentium ab Israël. 42 Et cœpit populus Israël scribere in
tabulis, et gestis publicis, anno primo sub Simone summo
sacerdote, magno duce, et principe Judæorum. 43 In
diebus illis applicuit Simon ad Gazam, et circumdedit
eam castris, et fecit machinas, et applicuit ad civitatem,
et percussit turrem unam, et comprehendit eam. 44 Et
eruperant qui erant intra machinam in civitatem, et factus
est motus magnus in civitate. 45 Et ascenderunt qui erant
in civitate cum uxoribus et filiis supra murum, scissis
tunicis suis, et clamaverunt voce magna, postulantes a
Simone dextras sibi dari, 46 et dixerunt : Non nobis reddas
secundum malitias nostras, sed secundum misericordias
tuas. 47 Et flexus Simon, non debellavit eos : ejecit tamen
eos de civitate, et mundavit ædes in quibus fuerant
simulacra, et tunc intravit in eam cum hymnis benedicens
Dominum : 48 et ejecta ab ea omni immunditia, collocavit
in ea viros qui legem facerent : et munivit eam, et fecit
sibi habitationem. 49 Qui autem erant in arce Jerusalem,
prohibebantur egredi et ingredi regionem, et emere ac

vendere : et esurierunt valde, et multi ex eis fame
perierunt, 50 et clamaverunt ad Simonem ut dextras
acciperent : et dedit illis : et ejecit eos inde, et mundavit
arcem a contaminationibus : 51 et intraverunt in eam
tertia et vigesima die secundi mensis, anno centesimo
septuagesimo primo, cum laude, et ramis palmarum, et
cinyris, et cymbalis, et nablis, et hymnis, et canticis, quia
contritus est inimicus magnus ex Israël. 52 Et constituit ut
omnibus annis agerentur dies hi cum lætitia. 53 Et munivit
montem templi, qui erat secus arcem, et habitavit ibi
ipse, et qui cum eo erant. 54 Et vidit Simon Joannem filium
suum, quod fortis prœlii vir esset : et posuit eum ducem
virtutum universarum : et habitavit in Gazaris.

Cap. 14 1 Anno centesimo septuagesimo secundo,
congregavit rex Demetrius exercitum suum, et abiit in
Mediam ad contrahenda sibi auxilia, ut expugnaret
Tryphonem. 2 Et audivit Arsaces rex Persidis et Mediæ,
quia intravit Demetrius confines suos : et misit unum de
principibus suis ut comprehenderet eum vivum, et
adduceret eum ad se. 3 Et abiit, et percussit castra
Demetrii : et comprehendit eum, et duxit eum ad
Arsacem, et posuit eum in custodiam. 4 Et siluit omnis
terra Juda omnibus diebus Simonis, et quæsivit bona
genti suæ : et placuit illis potestas ejus et gloria ejus
omnibus diebus. 5 Et cum omni gloria sua accepit Joppen
in portum, et fecit introitum in insulis maris. 6 Et dilatavit
fines gentis suæ, et obtinuit regionem. 7 Et congregavit
captivitatem multam, et dominatus est Gazaræ, et
Bethsuræ, et arci : et abstulit immunditias ex ea, et non
erat qui resisteret ei. 8 Et unusquisque colebat terram
suam cum pace : et terra Juda dabat fructus suos, et ligna
camporum fructum suum. 9 Seniores in plateis sedebant
omnes, et de bonis terræ tractabant, et juvenes
induebant se gloriam, et stolas belli. 10 Et civitatibus
tribuebat alimonias, et constituebat eas ut essent vasa
munitionis quoadusque nominatum est nomen gloriæ ejus
usque ad extremum terræ. 11 Fecit pacem super terram,

et lætatus est Israël lætitia magna. 12 Et sedit
unusquisque sub vite sua, et sub ficulnea sua : et non erat
qui eos terreret. 13 Defecit impugnans eos super terram :
reges contriti sunt in diebus illis. 14 Et confirmavit omnes
humiles populi sui, et legem exquisivit, et abstulit omnem
iniquum et malum : 15 sancta glorificavit, et multiplicavit
vasa sanctorum.

16 Et auditum est Romæ quia defunctus esset Jonathas, et
usque in Spartiatas : et contristati sunt valde. 17 Ut
audierunt autem quod Simon frater ejus factus esset
summus sacerdos loco ejus, et ipse obtineret omnem
regionem, et civitates in ea, 18 scripserunt ad eum in
tabulis æreis, ut renovarent amicitias et societatem quam
fecerant cum Juda et cum Jonatha, fratribus ejus. 19 Et
lectæ sunt in conspectu ecclesiæ in Jerusalem. Et hoc
exemplum epistolarum, quas Spartiatæ miserunt :
20 Spartianorum principes et civitates, Simoni sacerdoti
magno, et senioribus, et sacerdotibus, et reliquo populo
Judæorum, fratribus, salutem. 21 Legati, qui missi sunt ad
populum nostrum, nuntiaverunt nobis de vestra gloria, et
honore, ac lætitia : et gavisi sumus in introitu eorum. 22 Et
scripsimus quæ ab eis erant dicta in conciliis populi, sic :
Numenius Antiochi, et Antipater Jasonis filius, legati
Judæorum, venerunt ad nos, renovantes nobiscum
amicitiam pristinam. 23 Et placuit populo excipere viros
gloriose, et ponere exemplum sermonum eorum in
segregatis populi libris, ut sit ad memoriam populo
Spartiatarum. Exemplum autem horum scripsimus Simoni
magno sacerdoti. 24 Post hæc autem misit Simon
Numenium Romam, habentem clypeum aureum magnum,
pondo mnarum mille, ad statuendam cum eis societatem.

Cum autem audisset populus Romanus 25 sermones istos,
dixerunt : Quam gratiarum actionem reddemus Simoni, et
filiis ejus ? 26 restituit enim ipse fratres suos, et
expugnavit inimicos Israël ab eis, et statuerunt ei
libertatem, et descripserunt in tabulis æreis, et posuerunt

in titulis in monte Sion. 27 Et hoc est exemplum scripturæ :
Octavadecima die mensis Elul, anno centesimo
septuagesimo secundo, anno tertio sub Simone sacerdote
magno in Asaramel, 28 in conventu magno sacerdotum, et
populi, et principum gentis, et seniorum regionis, nota
facta sunt hæc : quoniam frequenter facta sunt prælia in
regione nostra, 29 Simon autem Mathathiæ filius, ex filiis
Jarib, et fratres ejus, dederunt se periculo, et restiterunt
adversariis gentis suæ, ut starent sancta ipsorum, et lex :
et gloria magna glorificaverunt gentem suam. 30 Et
congregavit Jonathas gentem suam, et factus est illis
sacerdos magnus, et appositus est ad populum suum. 31 Et
voluerunt inimici eorum calcare et atterere regionem
ipsorum, et extendere manus in sancta eorum. 32 Tunc
restitit Simon, et pugnavit pro gente sua, et erogavit
pecunias multas, et armavit viros virtutis gentis suæ, et
dedit illis stipendia : 33 et munivit civitates Judææ, et
Bethsuram, quæ erat in finibus Judææ, ubi erant arma
hostium antea : et posuit illic præsidium viros Judæos.
34 Et Joppen munivit, quæ erat ad mare, et Gazaram, quæ
est in finibus Azoti, in qua hostes antea habitabant : et
collocavit illic Judæos, et quæcumque apta erant ad
correptionem eorum, posuit in eis. 35 Et vidit populus
actum Simonis, et gloriam quam cogitabat facere genti
suæ, et posuerunt eum ducem suum, et principem
sacerdotum, eo quod ipse fecerat hæc omnia, et
justitiam, et fidem, quam conservavit genti suæ, et
exquisivit omni modo exaltare populum suum. 36 Et in
diebus ejus prosperatum est in manibus ejus, ut
tollerentur gentes de regione ipsorum, et qui in civitate
David erant, in Jerusalem in arce, de qua procedebant, et
contaminabant omnia quæ in circuitu sanctorum sunt, et
inferebant plagam magnam castitati : 37 et collocavit in
ea viros Judæos ad tutamentum regionis, et civitatis, et
exaltavit muros Jerusalem. 38 Et rex Demetrius statuit illi
summum sacerdotium. 39 Secundum hæc fecit eum
amicum suum, et glorificavit eum gloria magna. 40 Audivit
enim quod appellati sunt Judæi a Romanis amici, et socii,

et fratres, et quia susceperunt legatos Simonis gloriose,
41 et quia Judæi et sacerdotes eorum consenserunt eum
esse ducem suum, et summum sacerdotem in æternum,
donec surgat propheta fidelis : 42 et ut sit super eos dux,
et ut cura esset illi pro sanctis, et ut constitueret
præpositos super opera eorum, et super regionem, et
super arma, et super præsidia : 43 et cura sit illi de
sanctis : et ut audiatur ab omnibus, et scribantur in
nomine ejus omnes conscriptiones in regione : et ut
operiatur purpura et auro : 44 et ne liceat ulli ex populo et
ex sacerdotibus irritum facere aliquid horum, et
contradicere his quæ ab eo dicuntur, aut convocare
conventum in regione sine ipso, et vestiri purpura, et uti
fibula aurea : 45 qui autem fecerit extra hæc, aut irritum
fecerit aliquid horum, reus erit. 46 Et complacuit omni
populo statuere Simonem, et facere secundum verba ista.
47 Et suscepit Simon, et placuit ei ut summo sacerdotio
fungeretur, et esset dux et princeps gentis Judæorum, et
sacerdotum, et præesset omnibus. 48 Et scripturam istam
dixerunt ponere in tabulis æreis, et ponere eas in
peribolo sanctorum, in loco celebri : 49 exemplum autem
eorum ponere in ærario, ut habeat Simon, et filii ejus.

Cap. 15 1 Et misit rex Antiochus filius Demetrii
epistolas ab insulis maris Simoni sacerdoti, et principi
gentis Judæorum, et universæ genti : 2 et erant
continentes hunc modum : Rex Antiochus Simoni sacerdoti
magno, et genti Judæorum salutem. 3 Quoniam quidem
pestilentes obtinuerunt regnum patrum nostrorum, volo
autem vendicare regnum, et restituere illud sicut erat
antea : et electam feci multitudinem exercitus, et feci
naves bellicas. 4 Volo autem procedere per regionem ut
ulciscar in eos, qui corruperunt regionem nostram, et qui
desolaverunt civitates multas in regno meo. 5 Nunc ergo
statuo tibi omnes oblationes, quas remiserunt tibi ante
me omnes reges, et quæcumque alia dona remiserunt
tibi : 6 et permitto tibi facere percussuram proprii
numismatis in regione tua : 7 Jerusalem autem sanctam

esse, et liberam : et omnia arma, quæ fabricata sunt, et
præsidia, quæ construxisti, quæ tenes, maneant tibi. 8 Et
omne debitum regis, et quæ futura sunt regi, ex hoc et in
totum tempus remittuntur tibi. 9 Cum autem obtinuerimus
regnum nostrum, glorificabimus te, et gentem tuam, et
templum, gloria magna, ita ut manifestetur gloria vestra
in universa terra. 10 Anno centesimo septuagesimo quarto
exiit Antiochus in terram patrum suorum, et convenerunt
ad eum omnes exercitus, ita ut pauci relicti essent cum
Tryphone. 11 Et insecutus est eum Antiochus rex, et venit
Doram fugiens per maritimam : 12 sciebat enim quod
congregata sunt mala in eum, et reliquit eum exercitus :
13 et applicuit Antiochus super Doram cum centum viginti
millibus virorum belligeratorum, et octo millibus equitum :
14 et circuivit civitatem, et naves a mari accesserunt : et
vexabant civitatem a terra et mari, et neminem sinebant
ingredi vel egredi.

15 Venit autem Numenius, et qui cum eo fuerant, ab urbe
Roma, habentes epistolas regibus et regionibus scriptas,
in quibus continebantur hæc : 16 Lucius consul
Romanorum, Ptolemæo regi salutem. 17 Legati Judæorum
venerunt ad nos amici nostri, renovantes pristinam
amicitiam et societatem, missi a Simone principe
sacerdotum et populo Judæorum. 18 Attulerunt autem et
clypeum aureum mnarum mille. 19 Placuit itaque nobis
scribere regibus et regionibus, ut non inferant illis mala,
neque impugnent eos, et civitates eorum, et regiones
eorum : et ut non ferant auxilium pugnantibus adversus
eos. 20 Visum autem est nobis accipere ab eis clypeum.
21 Si qui ergo pestilentes refugerunt de regione ipsorum
ad vos, tradite eos Simoni principi sacerdotum, ut vindicet
in eos secundum legem suam. 22 Hæc eadem scripta sunt
Demetrio regi, et Attalo, et Ariarathi, et Arsaci, 23 et in
omnes regiones : et Lampsaco, et Spartiatis, et in Delum,
et in Myndum, et in Sicyonem, et in Cariam, et in Samum,
et in Pamphyliam, et in Lyciam, et in Alicarnassum, et in
Coo, et in Siden, et in Aradon, et in Rhodum, et in

Phaselidem, et in Gortynam, et Gnidum, et Cyprum, et
Cyrenen. 24 Exemplum autem eorum scripserunt Simoni
principi sacerdotum, et populo Judæorum.

25 Antiochus autem rex applicuit castra in Doram
secundo, admovens ei semper manus, et machinas
faciens : et conclusit Tryphonem, ne procederet : 26 et
misit ad eum Simon duo millia virorum electorum in
auxilium, et argentum, et aurum, et vasa copiosa : 27 et
noluit ea accipere, sed rupit omnia, quæ pactus est cum
eo antea, et alienavit se ab eo. 28 Et misit ad eum
Athenobium unum de amicis suis, ut tractaret cum ipso,
dicens : Vos tenetis Joppen, et Gazaram, et arcem, quæ
est in Jerusalem, civitates regni mei : 29 fines earum
desolastis, et fecistis plagam magnam in terra, et
dominati estis per loca multa in regno meo. 30 Nunc ergo
tradite civitates quas occupastis, et tributa locorum in
quibus dominati estis extra fines Judææ : 31 sin autem,
date pro illis quingenta talenta argenti, et exterminii,
quod exterminastis, et tributorum civitatum alia talenta
quingenta : sin autem, veniemus, et expugnabimus vos.
32 Et venit Athenobius amicus regis in Jerusalem, et vidit
gloriam Simonis, et claritatem in auro, et argento, et
apparatum copiosum : et obstupuit, et retulit ei verba
regis. 33 Et respondit ei Simon, et dixit ei : Neque alienam
terram sumpsimus, neque aliena detinemus : sed
hæreditatem patrum nostrorum, quæ injuste ab inimicis
nostris aliquo tempore possessa est. 34 Nos vero tempus
habentes, vindicamus hæreditatem patrum nostrorum.
35 Nam de Joppe et Gazara quæ expostulas, ipsi
faciebant in populo plagam magnam, et in regione
nostra : horum damus talenta centum. Et non respondit ei
Athenobius verbum. 36 Reversus autem cum ira ad regem,
renuntiavit ei verba ista, et gloriam Simonis, et universa
quæ vidit, et iratus est rex ira magna. 37 Tryphon autem
fugit navi in Orthosiada.

38 Et constituit rex Cendebæum ducem maritimum, et

exercitum peditum et equitum dedit illi. 39 Et mandavit illi
movere castra contra faciem Judææ : et mandavit ei
ædificare Gedorem, et obstruere portas civitatis, et
debellare populum. Rex autem persequebatur Typhonem.
40 Et pervenit Cendebæus Jamniam, et cœpit irritare
plebem, et conculcare Judæam, et captivare populum, et
interficere, et ædificare Gedorem. 41 Et collocavit illic
equites et exercitum, ut egressi perambularent viam
Judææ, sicut constituit ei rex.

Cap. 16 1 Et ascendit Joannes de Gazaris, et
nuntiavit Simoni patri suo quæ fecit Cendebæus in populo
ipsorum. 2 Et vocavit Simon duos filios seniores, Judam et
Joannem, et ait illis : Ego, et fratres mei, et domus patris
mei expugnavimus hostes Israël ab adolescentia usque in
hunc diem : et prosperatum est in manibus nostris
liberare Israël aliquoties. 3 Nunc autem senui : sed estote
loco meo, et fratres mei, et egressi pugnate pro gente
nostra : auxilium vero de cælo vobiscum sit. 4 Et elegit de
regione viginti millia virorum belligeratorum, et equites :
et profecti sunt ad Cendebæum, et dormierunt in Modin.
5 Et surrexerunt mane, et abierunt in campum : et ecce
exercitus copiosus in obviam illis peditum et equitum : et
fluvius torrens erat inter medium ipsorum. 6 Et admovit
castra contra faciem eorum ipse et populus ejus, et vidit
populum trepidantem ad transfretandum torrentem : et
transfretavit primus, et viderunt eum viri, et transierunt
post eum. 7 Et divisit populum et equites in medio
peditum : erat autem equitatus adversariorum copiosus
nimis. 8 Et exclamaverunt sacris tubis, et in fugam
conversus est Cendebæus et castra ejus : et ceciderunt ex
eis multi vulnerati : residui autem in munitionem fugerunt.
9 Tunc vulneratus est Judas frater Joannis : Joannes autem
insecutus est eos, donec venit Cedronem, quam
ædificavit : 10 et fugerunt usque ad turres, quæ erant in
agris Azoti, et succendit eas igni. Et ceciderunt ex illis
duo millia virorum, et reversus est in Judæam in pace.

11 Et Ptolemæus filius Abobi constitutus erat dux in campo
Jericho, et habebat argentum et aurum multum : 12 erat
enim gener summi sacerdotis. 13 Et exaltatum est cor ejus,
et volebat obtinere regionem, et cogitabat dolum
adversus Simonem et filios ejus, ut tolleret eos. 14 Simon
autem, perambulans civitates quæ erant in regione
Judææ, et sollicitudinem gerens earum, descendit in
Jericho ipse, et Mathathias filius ejus, et Judas, anno
centesimo septuagesimo septimo, mense undecimo : hic
est mensis Sabath. 15 Et suscepit eos filius Abobi in
munitiunculam, quæ vocatur Doch, cum dolo, quam
ædificavit : et fecit eis convivium magnum, et abscondit
illic viros. 16 Et cum inebriatus esset Simon et filii ejus,
surrexit Ptolemæus cum suis, et sumpserunt arma sua, et
intraverunt in convivium : et occiderunt eum, et duos filios
ejus, et quosdam pueros ejus : 17 et fecit deceptionem
magnam in Israël, et reddidit mala pro bonis. 18 Et scripsit
hæc Ptolemæus, et misit regi ut mitteret ei exercitum in
auxilium, et traderet ei regionem, et civitates eorum, et
tributa. 19 Et misit alios in Gazaram tollere Joannem : et
tribunis misit epistolas, ut venirent ad se, et daret eis
argentum, et aurum, et dona. 20 Et alios misit occupare
Jerusalem et montem templi. 21 Et præcurrens quidam,
nuntiavit Joanni in Gazara quia periit pater ejus et fratres
ejus, et quia misit te quoque interfici. 22 Ut audivit autem,
vehementer expavit : et comprehendit viros, qui venerant
perdere eum, et occidit eos : cognovit enim quia
quærebant eum perdere.

23 Et cetera sermonum Joannis, et bellorum ejus, et
bonarum virtutum, quibus fortiter gessit, et ædificii
murorum, quos exstruxit, et rerum gestarum ejus : 24 ecce
hæc scripta sunt in libro dierum sacerdotii ejus, ex quo
factus est princeps sacerdotum post patrem suum.